

ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 18 KATOWICE, DNIA 6 LIPCA 1946

TREŚĆ

DZIAŁ URZĘDOWY

319.
DEKRET
z dnia 20 marca 1946 r.
o podatkach komunalnych

(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr 19 poz. 128 z dn. 24. V. 1946.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1 poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.
Postanowienia wstępne.

Art. 1. Podatkami pobieranymi na rzecz związków samorządu terytorialnego (podatkami komunalnymi) są:
1) podatek gruntowy.
2) podatek od nieruchomości,
3) podatek od lokali.
4) dodatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk,
5) podatek od kopalń,
6) inne podatki komunalne (art. 34—38).

Art. 2. 1. Władzami wymiarowymi są organa wykonawcze gmin wiejskich i miejskich oraz powiatowych związków samorządowych.

2. Władzami odwoławczymi są organa wykonawcze związków samorządowych hierarchicznie wyższego stopnia, a dla m. st. Warszawy i m. Łodzi — Minister Administracji Publicznej.

Art. 3. Rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy.

Dział II.
Podatek gruntowy.

Art. 4. 1. Podatkowi gruntowemu podlegają gospodarstwa rolne.

2. Za gospodarstwo rolne w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się ogólny obszar gruntów posiadanych przez jednego podatnika, a położonych w jednej gminie.

Art. 5. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na posiadających gospodarstwa rolne osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych.

2. Za posiadające gospodarstwa rolne uważa się osoby, które posiadają tytuł własności lub też, które nie posiadając tytułu własności, użytkują gospodarstwa jak właściciel, w przypadkach zaś wieczystej dzierżawy — wieczystych dzierżawców.

Art. 6. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się z dniem 1 stycznia tego roku, w którym nastąpiło objęcie w posiadanie gospodarstwa rolnego lub ustały okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie gospodarstwa rolnego od podatku.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem tego roku, w ciągu którego ustało posiadanie gospodarstwa rolnego lub powstały okoliczności faktyczne, uzasadniające zwolnienie gospodarstwa rolnego od podatku.

Art. 7. 1. Podstawę opodatkowania stanowi przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego z roku poprzedzającego rok podatkowy, wyrażony w kwintalach żyta. W tym celu liczbę hektarów gruntów gospodarstwa rolnego (ust. 2) mnoży się przez normy przeciętnej przychodowości gruntów (ust. 3, 5, 6 i 7) i przez przeciętną cenę jednego kwintala żyta z roku poprzedzającego rok podatkowy.

2. Przy ustalaniu liczby hektarów gospodarstwa rolnego bierze się pod uwagę ogólny obszar gruntów, zarówno użytkowanych jak i nieużytkowanych, z wyłączeniem gruntów nie podlegających opodatkowaniu (art. 9.)

3. Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu określać będą w drodze rozporządzeń po uprzednim za-

sięgnięciu opinii prezydiów wojewódzkich rad narodowych, powziętej po wysłuchaniu powiatowych (miejskich) komisji podatku gruntowego (art. 8), corocznie dla każdego powiatu przeciętny przychód z jednego hektara gruntów ziemniaczano-żytnich w kwintalach żyta (norma podstawowa) oraz przeciętną cenę jednego kwintala.

4. Norma podstawowa wyraża ogół pożytków uzyskanych z eksploatacji gospodarstwa rolnego typu ziemniaczano-żytniego, nie wyłączając pożytków z działów specjalnych, jeżeli te działy nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w tego rodzaju gospodarstwie rolnym.

5. Normę przychodowości łąk i pastwisk określa się oddzielnie w stosunku procentowym do normy podstawowej.

6. Normę przychodowości z 1 ha gruntów zajętych pod lasy ustala się w wysokości 1 kwintala żyta.

7. Przychód z gruntów znajdujących się pod jeziorami ustala władza wymiarowa po zasięgnięciu opinii biegłych.

8. Powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego (art. 8) określa za pomocą norm, kiedy działy specjalne nie przekraczają rozmiarów normalnie przyjętych w gospodarstwie rolnym (ust. 4).

9. Za specjalne działy gospodarstwa rolnego uważa się nasiennictwo, sadownictwo ogrodownictwo, uprawę kwiatów, uprawę i zbiór roślin lekarskich, szkółki drzewek i krzewów, uprawę wikliny, chmielarstwo, jedwabnictwo, plantacje tytoniu, pszczelarstwo, łowiectwo, rybołówstwo, hodowlę ryb, połów i hodowlę raków, wydobywanie torfu, piasku, żwiru, kamieni, specjalnie rozwinięte: mleczarstwo, hodowlę bydła, koni, owiec i innych zwierząt użytkowych, hodowlę lub tuczenie ptactwa domowego, hodowlę innych ptaków itp. działy specjalne.

10. Jeżeli działy specjalne są prowadzone w gospodarstwie rolnym w większym rozmiarze niż to wynika z norm, o których mowa w ust 8, do podstaw opodatkowania dolicza się różnicę między przychodem faktycznym z działów specjalnych a przychodem obliczonym z tych działów na podstawie przeciętnych norm przychodowości gruntów, o których mowa w ust. 3 i 5. Nadwyżkę tę ustala się na podstawie wiarogodnych rejestrów gospodarczych, prowadzonych przez podatnika, w ich braku — na podstawie norm szacunkowych, określonych w rozporządzeniu Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 5), a w braku tych norm — po wysłuchaniu opinii biegłych.

11. Różnicy, o której mowa w ust. 10, nie dolicza się do podstawy opodatkowania, jeżeli co do części lub całości przychodów ze specjalnego działu gospodarstwa rolnego podatnik opłaca podatek obrotowy.

12. Przychodem faktycznym ze specjalnego działu gospodarstwa rolnego są wszelkie dobra gospodarcze otrzymane z tego działu, nie wyłączając dóbr zużytych we własnym gospodarstwie domowym.

13. Podstawa opodatkowania zmniejsza się o udowodnione koszty oprocentowania długów, zaciągniętych na potrzeby gospodarstwa rolnego.

Art. 8. 1. Normę podstawową różniczkuje na terenie danego powiatowego związku samorządowego bądź miastawydzielonego z powiatowego związku samorządowego według stref ekonomicznych i grup gospodarstw (gromad) powiatowa (miejska) komisja podatku gruntowego według zasad oraz w trybie, jakie ustalą w drodze rozporządzenia Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ustępie poprzedzającym, powinno przewidywać:

1) podział powiatu na strefy ekonomiczne,

2) podział gospodarstw rolnych w powiecie na grupy:

a) ziemniaczano-żytnią,

b) zbożowo-hodowlaną,

c) ogrodniczo-hodowlaną,

3) stosunek procentowy normy podstawowej przeciętnej przychodowości z 1 ha gruntów w grupach gospodarstw rolnych, wymienionych w pkt 2) lit. b) i c) do grupy gospodarstw rolnych wymienionych w pkt 2) lit. a),

4) podział łąk i pastwisk na rodzaje w zależności od ich właściwości oraz stosunki procentowe, o których mowa w art. 7 ust. 5,

5) normy szacunkowe dla wszystkich lub niektórych działów specjalnych w gospodarstwie rolnym o których mowa w art. 7 ust. 10.

3. Przepisy art. 7 ust. 4, 8, 9, 10, 11 i 12 mają odpowiednie zastosowanie przy ustalaniu norm przeciętnego przychodu z jednego hektara gruntów gospodarstw typu zbożowo-hodowlanego oraz ogrodniczo- hodowlanego, jak również przy szacowaniu przychodów z działów specjalnych w tych gospodarstwach.

4. W skład powiatowej (miejskiej) komisji podatku gruntowego wchodzą:

1) 3 przedstawiciele powiatowej bądź miejskiej rady narodowej, których spośród zawodowych rolników wybiera rada narodowa, wyznaczając jednego z nich na przewodniczącego komisji i jednego na zastępcę przewodniczącego,

2) przedstawiciel urzędu skarbowego jako sekretarz,

3) powiatowy bądź wojewódzki inspektor samorządowy,

4) powiatowy komisarz ziemski lub jego zastępca,

5) kierownik powiatowego biura rolnego lub jego zastępca,

6) przedstawiciel powiatowego związku samopomocy chłopskiej.

W m. st. Warszawie i m. Łodzi w skład komisji podatku gruntowego wchodzi trzech przedstawicieli miejskiej rady narodowej, w miarę możności zawodowych rolników, spośród których rada wyznacza jednego na przewodniczącego komisji i jednego na jego zastępcę, jeden przedstawiciel zarządu miejskiego oraz przedstawiciel izby skarbowej.

Art. 9. Od podatku są zwolnione:

1) nieużytki, do których zalicza się lotne piaski, bagna, mokradła, strome stoki i parowy, skały, szutrowiska, okopy, doły po żwirze, glinie, torfie, piasku itp. oraz grunty pod wodami otwartymi,

2) grunty podlegające podatkowi od nieruchomości,

3) grunty należące do prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj, jeżeli dochody z tych gruntów przeznaczone są wyłącznie na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do osobistych dochodów duchowieństwa lub innych osób,

4) grunty pod cmentarzami,

5) grunty pod torami kolejowymi oraz pod publicznymi: drogami, placami i parkami,

6) grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, sierocińce, zakłady wychowawcze i internaty dla uczącej się młodzieży oraz użytkowane wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub przez należące do instytucyj publiczno-prawnych zakłady doświadczalne,

7) grunty pozostające w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego i użytkowane w celach wojskowych, bądź w celach bezpieczeństwa publicznego, a nie w celu osiągania dochodu,

8) grunty nie będące poprzednio gruntami leśnymi, zalesione na podstawie pisemnego zezwolenia właściwej władzy — na okres lat 30, licząc od roku następnego po dokonania zalesienia,

9) nieużytki zalesione na podstawie ustawy o zalesieniu niektórych nieużytków, bądź dobrowolnie w sposób sztuczny — na okres lat 50, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia,

10) całkowicie lub częściowo w zależności od stopnia zmniejszenia się wartości użytkowej lasów ochronnych na skutek wprowadzonych ograniczeń w użytkowaniu — grunty pod lasami, uznanymi za ochronne z tego powodu, że lasy:

a) zabezpieczają grunty przed zmywaniem i wyjałowieniem, powstrzymują usuwanie się ziemi lub kamienia, przeszkadzają tworzeniu się dzikich potoków, obrywaniu się skał i spadkowi lawin,

b) chronią brzegi wód przed obrywaniem się, a źródła przed zasypaniem.

c) przeszkadzają powstawaniu albo rozszerzaniu się piasków lotnych lub parowów.
d) mają szczególne znaczenie dla obrony Państwa,
e) mają znaczenie przyrodniczo-naukowe.
11) poręby powstałe w czasie wojny 1939—1945, zalesione w okresie trwania wojny lub w okresie lat pięciu po jej ustaniu — na okres lat 20, licząc od roku następnego po dokonaniu zalesienia.

Art. 10. 1. Podatek, poza przypadkami określonymi w ust. 3 i 4, wynosi od podstawy opodatkowania (art. 7) przeliczonej na równowartość:

1) do 20 kwintali żyta	— 4%	podstawy	opodatkowania
2) ponad 20 do 50 "	— 5%	"	"
3) " 50 do 100 "	— 6%	"	"
4) " 100 do 200 "	— 7%	"	"
5) " 200 "	— 8%	"	"

Równowartość określa się według ceny ustalonej w trybie art. 7 ust. 3.

2. Dopóki w rolnictwie obowiązują przepisy o obowiązku świadczeń rzeczowych, podatek określony w ust. 1 wynosi od podstawy opodatkowania przeliczonej na równowartość:

1) do 20 kwintali żyta	— 2%	podstawy	opodatkowania
2) ponad 20 do 50 "	— 3%	"	"
3) " 50 do 100 "	— 4%	"	"
4) " 100 do 200 "	— 5%	"	"
5) " 200 "	— 6%	"	"

Rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi, od kiedy obowiązywać będą stawki podatku przewidziane w ust. 1.

3. Podatek wynosi 4% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych posiadanych przez:

1) Skarb Państwa i związki samorządowe z wyjątkiem gospodarstw, użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przedsiębiorstwa i majątki, pozostające pod zarządem państwowym lub samorządowym,

2) przedsiębiorstwa i majątki, o których mowa w pkt 1), jeżeli prowadzone są wyłącznie na potrzeby administracji państwowej, albo związków samorządu terytorialnego,

3) przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

4) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego, rozliczające się centralnie ze związkiem w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; jakie przedsiębiorstwa należy uważać za rozliczające się centralnie, określą Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, w porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzeniem, ogłoszonym w Monitorze Polskim,

5) instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady opiekuńcze, związki zawodowe oraz osoby prawne, których dochód, zgodnie ze statutem, jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne,

6) państwowe przedsiębiorstwa, mające na celu prowadzenie gospodarstw rolnych,

7) lasy państwowe.

4. Podatek wynosi 3% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych, uznanych za ośrodki kultury rolnej.

5. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych do obniżania podatku dla niektórych rodzajów gospodarstw rolnych w drodze rozporządzenia.

Art. 11. 1. Jeżeli podatnik ma na utrzymaniu więcej, niż czworo dzieci, podatek obniża się o 25%, jeżeli ma więcej niż sześcioro dzieci, podatek obniża się o 50%. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wtenczas, gdy podatnik ma więcej niż ośmioro dzieci na utrzymaniu.

2. Zniżka, o której mowa w ust. 1, odnosi się tylko do tych podatników, których roczna podstawa opodatkowania nie przekracza równowartości pieniężnej 70 kwintali żyta.

3. Za dzieci uważa się dzieci ślubne, nieślubne, przysposobione i pasierbów do lat 18, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu.

4. Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze, pobierające naukę lub odbywające praktykę zawodową — do ukończenia przez nie 24 roku życia, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu.

5. Jeżeli podatnikiem jest kobieta, ulga, o której mowa w ustępach poprzedzających, następuje: w rozmiarze 25%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci, w rozmiarze 50%, gdy ma na utrzymaniu więcej niż czworo dzieci. Całkowite zwolnienie następuje, gdy ma na utrzymaniu więcej niż sześcioro dzieci.

Art. 12. 1. Nadzwyczajne okoliczności istotnie osłabiające zdolność płatniczą podatnika np. klęski żywiołowe, długotrwała choroba, nieszczęśliwy wypadek mogą być podstawą do zmniejszenia przez władzę wymiarową z urzędu lub na wniosek podatnika podatku najwyżej o 50%. W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych przypadkach, może nastąpić nawet całkowite zwolnienie od podatku.

2. Dla gospodarstw rolnych, których przychodowość została obniżona przez doznane szkody z powodu działań wojennych oraz dla gospodarstw rolnych, powstałych z przebudowy ustroju rolnego lub z osadnictwa, a jeszcze nie zagospodarowanych lub zagospodarowanych niedostatecznie, władze wymiarowe mogą w latach 1946, 1947 i 1948 z urzędu lub na wniosek podatnika zmniejszyć podatek o stosowny procent. Jeżeli jednak ogólna suma podatku w okręgu danej władzy wymiarowej miałaby ulec z powodu zastosowania ulg, o których mowa, zniżeniu więcej niż o 20%, ulgi w podatku wymagają zatwierdzenia władzy wymienionej w art. 2 ust. 2.

3. Jeżeli gospodarstwo rolne podatnika odbiega od typu przyjętego dla całej gromady w uchwale komisji o zaliczeniu gromady do grupy gospodarstw tak, że faktyczny przychód podatnika jest mniejszy lub większy od ustalonego szacunkowo (art. 7) co najmniej o 30%, władza wymiarowa może zastosować do niego normy przeciętnej przychodowości właściwe ze względu na typ jego gospodarstwa.

4. Zmniejszenie podatku (ust. 1 i 2) lub podstawy opodatkowania (ust. 3) może nastąpić także po wymiarze podatku, w tym jednak przypadku wymaga zgody władzy wymienionej w art. 2 ust. 2.

Art. 13. Podatek płatny jest w dwóch ratach do dnia 1 marca i 1 listopada każdego roku.

Art. 14. Podatnicy podatku gruntowego nie podlegają podatkowi dochodowemu, jeżeli obok przychodów z gospodarstwa rolnego nie posiadają bądź wcale innych źródeł przychodów bądź też, jeżeli dochód roczny z tych źródeł przychodów nie przekracza kwoty zwolnionej od podatku dochodowego w myśl przepisów dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

Dział III.
Podatek od nieruchomości.

Art. 15. 1. Podatkowi od nieruchomości podlegają:

1) w gminach miejskich wszelkiego rodzaju nieruchomości z wyjątkiem gruntów niezabudowanych o obszarze ponad 5.000 m. kw. użytkowanych stale jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady i ogrody, jak również znajdujących się pod lasami lub wodami zamkniętymi, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa.

2) w gminach wiejskich:

a) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, niezwiązane z gospodarstwem rolnym (art. 4 ust. 2),

b) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, związane wprawdzie z gospodarstwem rolnym, lecz stale użytkowane w całości lub w przeważającej części na podstawie umowy najmu, bądź też użytkowane na podstawie umowy dzierżawy, której przedmiotem są wyłącznie budynki, a nie gospodarstwo rolne, jako całość.

2. Za budynki związane z gospodarstwem rolnym uważa się:

1) budynki gospodarcze, przeznaczone dla celów gospodarstwa rolnego.

2) budynki mieszkalne zamieszkałe przez właścicieli, użytkowników lub dzierżawców gospodarstw rolnych, ich rodziny i domowników oraz przez osoby zatrudnione w tych gospodarstwach na podstawie umowy o pracę.

Art. 16. Od podatku są zwolnione:

1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa z wyjątkiem nieruchomości użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim.

2) nieruchomości stanowiące własność związków samorządu terytorialnego z wyjątkiem nieruchomości użytkowanych przez przedsiębiorstwa tych związków oraz przez przedsiębiorstwa pozostające pod ich zarządem: zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego, rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; jakie przedsiębiorstwa należy uważać za rozliczające się centralnie, określą Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzeniem, ogłoszonym w Monitorze Polskim.

3) nieruchomości stanowiące własność instytucji ubezpieczeń społecznych, prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucji, zakładów opiekuńczych, związków zawodowych oraz osób prawnych, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucji i osób prawnych.

4) pod warunkiem wzajemności — nieruchomości, stanowiące własność państw obcych, służące na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów tych państw, jak również zajęte na lokale mieszkalne dla osób korzystających w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości, konsulów i urzędników konsularnych, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej, z wyłączeniem części nieruchomości oddanych w najem lub bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim,

5) grunty pod drogami i placami oddanymi do publicznego użytku.

6) grunty pod torami kolejowymi, należące do kolei samorządowych i prywatnych,

7) grunty niezabudowane, których rozporządzalność na cele budowlane jest ograniczona ustawami nie pozwalającymi na natychmiastową ich zabudowę,

8) nieruchomości lub ich części z powodu złego stanu nie zamieszkałe ani też nie użytkowane w inny sposób,

9) nieruchomości zajęte na szpitale odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382),

10) nieruchomości wymienione w art. 15 ust. 1. pkt. 2 lit. b), jeżeli składają się najwyżej z 4 izb,

11) budynki wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, dla których podstawa opodatkowania nie przekracza 100 zł w stosunku rocznym.

Art. 17. 1. Za oddzielną jednostkę podatkową uważa się:

1) w gminach miejskich nieruchomość należącą do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, lecz nie przedzieloną ulicą, placem lub cudzą własnością,

2) w gminach wiejskich nieruchomość należącą do jednej lub więcej osób w częściach ułamkowych, a położoną na obszarze tej samej gromady,

2. Grunt, na którym znajduje się budynek, wraz z podwórzem stanowi jedną jednostkę podatkową, nawet gdy budynek został wzniesiony na cudzym gruncie.

Art. 18. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na posiadających nieruchomości osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych.

2. Za posiadające nieruchomości uważa się osoby, które posiadają tytuł własności lub też które, nie posiadając tytułu własności, użytkują nieruchomości jak właściciele, w przypadkach zaś wieczystej dzierżawy — wieczystych dzierżawców.

Art. 19. 1. Obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego następującego bezpośrednio po zajściu okoliczności faktycznych, uzasadniających ten obowiązek, bądź gdy nieruchomość utraciła warunki zwolnienia od podatku.

2. Dla budynków nowowybudowanych, części dobudowanych lub nadbudowanych obowiązek podatkowy powstaje w pierwszym dniu miesiąca kalendarzowego, następującego bezpośrednio po tym miesiącu, w którym budowa została ukończona, bądź też w którym rozpoczęto chociażby częściowe używanie budynku nowowybudowanego, części dobudowanej lub nadbudowanej.

3. W razie wzniesienia budynku na cudzym gruncie obowiązek podatkowy właściciela budynku powstaje zgodnie z ust. 2 i obejmuje także grunt.

Art. 20. 1. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca kalendarzowego, w którym nieruchomość utraciła cechy uzasadniające obowiązek podatkowy w myśl art. 15 bądź uzyskała warunki zwolnienia od podatku przewidzianego w art. 16.

2. W przypadku określonym w art. 19 ust. 3, obowiązek podatkowy właściciela gruntu kończy się z chwilą powstania obowiązku podatkowego właściciela budynku.

Art. 21. 1. Podstawę opodatkowania stanowi czynsz z tytułu najmu należny za rok poprzedzający rok podatkowy.

2. Dla nieruchomości lub ich części, nie oddanych w najem albo w dzierżawę, w szczególności dla oddanych bezpłatnie do używania lub użytkowania, za podstawę do opodatkowania przyjmuje się wartość czynszową ustaloną w wysokości czynszu, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w roku poprzedzającym rok podatkowy.

3. Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalą w drodze rozporządzeń podstawę opodatkowania:

1) dla nieruchomości lub ich części wraz z należącymi do nich zabudowaniami ubocznymi, podwórzami i placami, zajmowanych na inne cele niż mieszkalne (użytkowe),

2) dla gruntów niezabudowanych, które nie są wynajmowane lub wydzierżawione i dla których nie można ustalić podstawy opodatkowania w sposób wskazany w ust. 2. Podstawa ta może być różna w poszczególnych latach podatkowych, a nawet w poszczególnych miejscowościach.

Art. 22. Podatek wynosi:

1) od podstawy opodatkowania (art. 21) nie przekraczającej 2.000 złotych — 20% podstawy opodatkowania.

2) od wyższej podstawy opodatkowania — 30% podstawy opodatkowania.

Art. 23. Podatek płatny jest w dwóch równych ratach do dnia 30 czerwca i do dnia 30 listopada każdego roku.

Dział IV.

Podatek od lokali.

Art. 24. Podatkowi od lokali podlegają wszelkiego rodzaju lokale (pomieszczenia) w nieruchomościach (budynkach), określonych w art. 15, zajęte zarówno na cele mieszkalne, jak i na inne cele (użytkowe).

Art. 25. Od podatku są zwolnione:

1) lokale zajmowane przez urzędy państwowe oraz przedsiębiorstwa państwowe, rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim.

2) lokale zajmowane przez urzędy samorządowe, przedsiębiorstwa samorządowe, rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku; jakie przedsiębiorstwa należy uważać za

rozliczające się centralnie, określą Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządzeniem, ogłoszonym w Monitorze Polskim.

3) lokale zajmowane przez instytucje ubezpieczeń społecznych, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, zakłady opiekuńcze, związki zawodowe oraz osoby prawne, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, z wyjątkiem części tych lokali odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim, a także z wyjątkiem lokali w całości lub w części zajmowanych przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucji i osób prawnych.

4) pod warunkiem wzajemności — lokale zajmowane na biura dla przedstawicielstw dyplomatycznych, misji oraz konsulatów państw obcych, jak również lokale zajmowane przez osoby korzystające w myśl prawa międzynarodowego z prawa zakrajowości oraz przez konsulów i urzędników konsularnych tych państw, jeżeli nie są obywatelami Rzeczypospolitej,

5) lokale niezajęte,

6) lokale zajmowane na szpitale, odpowiadające warunkom określonym w art 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382).

Art. 26. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach wakujących (nieobjętych) i osobach prawnych zajmujących lokale lub ich części w charakterze najemców.

2. Najemcami w rozumieniu niniejszego dekretu są lokatorzy główni i osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń komisji mieszkaniowych lub władz kwaterunkowych.

3. Za podatek odpowiadają solidarnie z podatnikiem wszystkie osoby zajmujące z nim lokal lub jego część, za zwyżkę jednak podatku, wynikającą z przepisu art. 29 ust. 2, odpowiada solidarnie z podatnikiem wyłącznie osoba w tym przepisie wymieniona.

Art. 27. 1. Obowiązek podatkowy rozpoczyna się od początku następnego miesiąca:

1) po zajęciu lokalu,

2) po utracie przez lokal zwolnienia określonego w art. 25.

2. Obowiązek podatkowy kończy się z upływem miesiąca, w którym:

1) lokal opróżniono,

2) lokal uzyskał zwolnienie na zasadzie art. 25.

3. Zmiany okoliczności faktycznych, zachodzące w ciągu roku podatkowego, mające wpływ na wysokość podatku, bierze się pod uwagę od najbliższego miesiąca następującego po miesiącu, w którym zmiany zaszły.

Art. 28. 1. Podstawę opodatkowania, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 30, stanowi roczny czynsz obliczony na podstawie komornego, przypadającego w miesiącu sierpniu 1939 r. (podstawowego) a dla lokali (pomieszczeń) nie oddanych w najem, a w szczególności dla zajmowanych bezpłatnie, wartość czynszowa ustalona w wysokości rocznego czynszu, jaki by został uzyskany w razie wynajęcia w miesiącu sierpniu 1939 r.

2. W razie niemożności ustalenia w sposób wskazany w ust. 1 wartości czynszowej w odniesieniu do lokali (pomieszczeń) w nieruchomościach wymienionych w art. 21 ust. 3 za podstawę opodatkowania przyjmuje się 5% wartości obiegowej nieruchomości lub jej części z miesiąca sierpnia 1939 r.

Art. 29. 1. Podatek wynosi:

1) dla lokali mieszkalnych 100%

2) dla lokali (pomieszczeń, zajmowanych na inne cele niż mieszkalne (użytkowych) przez podatników podatku obrotowego:

a) jeżeli podatnik wykonuje świadczenia rzeczy bądź usług w przeważającej mierze po cenach reglamentowanych 200%

b) w pozostałych przypadkach 600%

3) dla lokali użytkowych, zajmowanych przez inne osoby 100%

podstawy opodatkowania. Lokal mieszkalny chociażby w części zajmowany lub użytkowany na inne cele niż mieszkalne uważa się za lokal użytkowy.

2. Dla lokalu mieszkalnego lub jego części (ust. 1 pkt 1), w którym zamieszkuje chociażby jedna osoba, korzystająca w charakterze najemcy lub podnajemcy z lokalu użytkowego (ust. 1 pkt 2), podatek podwyższa się o 200%.

3. Zamiast stawek, o których mowa w ust. 1, miejskie lub gminne rady narodowe mogą wprowadzać opodatkowanie lokali mieszkalnych i użytkowych stawkami stałymi w wysokości uzależnionej od powierzchni, położenia i jakości danego lokalu. W tym przypadku górna granica stawek powinna być tak obliczona, aby opodatkowanie nie było wyższe niż 3 zł miesięcznie z metra kwadratowego powierzchni użytkowej albo od opodatkowania według ust. 1.

4. Uchwała, o której mowa w ustępie poprzedzającym, wymaga zatwierdzenia przez prezydium rad narodowych wyższego stopnia.

Art. 30. 1. Dla lokali, za które komorne pobierane jest w kwocie wyższej od komornego podstawowego (wartości czynszowej, art. 28), podstawę opodatkowania stanowi faktyczne komorne (wartość czynszowa) z roku poprzedzającego rok podatkowy.

2. Dla lokali (pomieszczeń) w nieruchomościach określonych w art. 21 ust. 3 przyjmuje się podstawę opodatkowania w tym przepisie przewidzianą.

3. W przypadkach wymienionych w ust. 1 i 2 podatek wynosi:

1) dla lokali mieszkalnych 10%

2) dla lokali użytkowych 15%

podstawy opodatkowania.

4. Przepisy ustępów poprzedzających stosuje się, gdy obliczony na ich podstawie podatek jest wyższy od podatku obliczonego w myśl art. 29 ust. 1; w tym przypadku przepis ust. 2 tegoż artykułu nie ma zastosowania.

Art. 31. 1. Podatek płatny jest w ratach miesięcznych do dnia 8 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły.

2. W przypadkach nieotrzymania nakazu płatniczego do dnia 1 lutego roku podatkowego podatnik obowiązany jest wpłacać raty miesięczne w wysokości przypadającej w ubiegłym roku podatkowym. Różnica, jaka wyniknie w tym przypadku między kwotą podatku oznaczoną w nakazie płatniczym a sumą rat obliczonych na podstawie wymiaru za ubiegły rok podatkowy, płatna jest w ciągu miesiąca od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

Dział V.

Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Art. 32. 1. Gminy miejskie powinny, a gminy wiejskie mogą pobierać podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

2. Na wyścigach konnych i podobnych widowiskach, połączonych z grą lub zakładami, wolno pobierać oprócz podatku od wstępu także podatki od stawek gry lub zakładów i od wygranych.

3. Maksymalne stawki podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk dla poszczególnych grup miast oraz dla gmin wiejskich, zasady wymiaru tego podatku, jak również i zasady stosowania zwolnień i ulg podatkowych określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.

Dział VI.

Podatek od kopalń.

Art. 33. 1. Na rzecz związków samorządowych, na których obszarze znajdują się kopalnie węgla, ropy naftowej, cynku, ołowiu i innych ciał kopalnych, jak również na rzecz pobliskich związków samorządowych, w których zamieszkują robotnicy tych kopalń, będzie pobierany podatek od kopalń.

2. Podatek pobiera się od ilości wydobytych ciał kopalnych i nie może przenosić 1% ceny lub wartości sprzedażnej. Podatek może być różniczkowany według gatunku ciał kopalnych.

3. Obowiązane do zapłaty tego podatku są kopalnie wymienione w ust. 1.

4. Jeżeli jest dwa lub więcej związków samorządowych współuprawnionych do poboru podatku, co do wysokości i sposobów pobierania podatku oraz co do podziału wpływów podatkowych powinno nastąpić porozumienie między współuprawnionymi związkami samorządowymi. Jeżeli porozumienie nie zostanie osiągnięte, sprawę rozstrzyga wojewódzka rada narodowa.

Dział VII.

Inne podatki komunalne.

Art. 34. Oprócz podatku od lokali gminy miejskie i wiejskie mogą pobierać podatek od części mieszkalnych, które ze względu na swe przeznaczenie lub w stosunku do liczby osób zamieszkujących lokal, uważać należy za zbędne (podatek od zbytku mieszkaniowego).

Art. 35. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać oprócz podatków wymienionych w niniejszym dekrecie, podatki, obciążające inne źródła nie wymienione w niniejszym dekrecie, z uwzględnieniem art. 36.

Art. 36. 1. Podatek od majątku i podatek od kapitałów i rent nie może być pobierany na rzecz związków samorządowych.

2. Źródeł, które są obciążone podatkami państwowymi albo podatkami komunalnymi wymienionymi w niniejszym dekrecie, nie wolno ponownie obciążać podatkami.

3. Również nie mogą być pobierane na rzecz związków samorządowych podatki od posiadania przedmiotów majątkowych, od artykułów, objętych monopolami państwowymi oraz od świadczeń przedsiębiorstw państwowych lub pozostających pod zarządem państwowym.

4. Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu mogą wydać w drodze rozporządzenia przepisy zmierzające do zapobieżenia wielokrotnemu opodatkowaniu podatników na rzecz związków samorządowych.

Art. 37. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie wprowadzenia lub zmiany podatków, o których mowa w art. 35, powinny być w zasadzie podejmowane nie później niż do końca miesiąca listopada każdego roku.

2. Uchwały związków samorządowych, wymienione w ust. 1, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych, zarówno co do ich legalności, jak i celowości. Władze nadzorcze oraz prawo odwołania się od decyzji tych władz określone są w dekrecie z dnia 20 marca 1946 r. o finansach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129).

3. Uchwały w sprawie pobierania podatków komunalnych powinny być podane do wiadomości publicznej przez ogłoszenie w sposób w danej miejscowości przyjęty.

Art. 38. 1. O wymiarze podatków komunalnych powinien być każdy podatnik powiadomiony indywidualnie, jeżeli ustawy lub statuty podatkowe nie przewidują odmiennego sposobu zawiadamiania.

2. O wysokości i terminach płatności wszystkich podatków komunalnych, wymierzanych w stosunku rocznym, powinien być podatnik powiadomiony przed dniem 1 kwietnia; wyjątek stanowią przypadki, gdy podstawa opodatkowania podatku komunalnego powstanie dopiero w ciągu roku podatkowego.

3. Ministrowie Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalą statuty wzorowe podatków pobieranych w myśl przepisów niniejszego działu.

Dział VIII.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 39. 1. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać w latach podatkowych 1946 i 1947 podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych, nie wyłączając spożycia artykułów objętych monopolami państwowymi.

2. Wysokość podatku nie może przekraczać 10% należności za spożycie.

3. W pierwszym półroczu 1946 r. pobiorą gminy zaliczkę na podatek gruntowy w wysokości od 50% do 100% podatku gruntowego, przypadającego na podstawie przepisów dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73); zaliczka ta podlega potrąceniu z wymiaru podatku gruntowego na rok podatkowy 1946.

Art. 40. 1. Podatek od lokali, ustalony na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1) i art. 30 ust. 3 pkt 1), obniża się o 75% na rok podatkowy 1946 dla lokali mieszkalnych, jeżeli lokale te zajmują osoby (art. 26 ust. 1), zatrudnione w służbie publicznej, w instytucjach ubezpieczeń społecznych, w związkach zawodowych oraz w przedsiębiorstwach państwowych i związków samorządu terytorialnego jak również w przedsiębiorstwach pozostających pod zarządem państwowym i związków samorządu terytorialnego; przepis ten obejmuje także osoby pobierające zaopatrzenie emerytalne (ubezpieczeniowe) z funduszów publicznych.

2. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu do wydawania rozporządzeń w sprawie całkowitego lub częściowego zaniechania w roku podatkowym 1946 poboru podatku, określonego w ust. 1, oraz w sprawie obniżania podatku w granicach do 75% i w następnych latach podatkowych dla wszystkich lub niektórych grup osób wymienionych w ust. 1, przy czym ulgi te zarówno w roku podatkowym 1946, jak i w latach następnych mogą być różniczkowane w zależności od wielkości zajmowanego lokalu.

3. Gminne bądź miejskie rady narodowe mogą w granicach słuszności gospodarczej obniżać, a nawet całkowicie zwalniać poszczególne grupy podatników od podatku od lokali, ustalonego na podstawie art. 29 ust. 1 i art. 30 ust. 3 dla lokali mieszkalnych.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie uchybiają przepisom art. 29 ust. 2.

Art. 41. 1. Ulgi, przyznane już na mocy specjalnych przepisów dla nowowzniesionych budowli, części dobudowanych lub nadbudowanych oraz dla lokali w nich znajdujących się, nie zwalniają od obowiązku opłacania podatku od nieruchomości i podatku od lokali, pobieranych na podstawie niniejszego dekretu.

2. W latach podatkowych 1946 i 1947 będzie pobrany podatek od nieruchomości, bez względu na faktyczny czynsz z tytułu najmu, od podstawy opodatkowania obliczonej w myśl przepisów art. 28 w odniesieniu do części mieszkalnej budynków zniszczonych lub uszkodzonych, a naprawionych lub odbudowanych zgodnie z dekretem z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50 poz. 281). Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Odbudowy i Skarbu mogą powyższą ulgę przedłużać w drodze rozporządzeń na następne lata.

3. W roku podatkowym 1946 podstawę opodatkowania dla podatku od nieruchommości od części użytkowych stanowi dwunastokrotny czynsz lub wartość czynszowa (art. 21 ust. 2) za miesiąc styczeń 1946 r.

Art. 42. W miejscowościach, które uzyskały lub utraciły ustrój gminy wiejskiej oraz w miejscowościach, które w całości lub w części, po wyłączeniu z gminy wiejskiej, zostały przyłączone do gminy miejskiej bądź odwrotnie, pobór podatku, którego wymiar i pobór uzależniony jest w myśl przepisów niniejszego dekretu od tego, czy dana miejscowość posiada ustrój gminy miejskiej czy wiejskiej, rozpoczyna się lub kończy od początku lub z końcem roku następującego bezpośrednio po roku, w którym został ogłoszony w Dzienniku Ustaw R. P. odpowiedni akt prawny.

Art. 43. Przepisy niniejszego dekretu dotyczące gminy miejskiej odnoszą się także do gmin wiejskich bądź do gromad o charakterze miejskim, a przepisy niniejszego dekretu dotyczące gmin wiejskich odnoszą się także do gmin miejskich o charakterze wiejskim. Gminy wiejskie i gromady o charakterze miejskim, jako też gminy miejskie o charakterze wiejskim, oznaczą Ministrowie: Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 44. Wymiar i pobór podatków komunalnych, przypadających na rzecz powiatowego związku samo-

rządowego, może wydział powiatowy poruczyć gminom wiejskim za wynagrodzeniem do wysokości 5% sum pobranych i wpłaconych na rzecz powiatowego związku samorządowego.

Art. 45. Upoważnia się Ministra Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu do wydania w drodze rozporządzeń przepisów, jakie okażą się konieczne dla unormowania spraw wynikających z odrębnego ustawodawstwa śląskiego w zakresie podatków komunalnych łącznie z opłatami na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

Art. 46. Uchwały w sprawie samoistnych podatków komunalnych, powzięte na podstawie przepisów dotychczasowych, pozostają w mocy, o ile nie są sprzeczne z przepisami niniejszego dekretu.

Art. 47. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się do wymiaru i poboru podatków, począwszy od roku podatkowego 1946, z wyjątkiem przepisów art. 41 ust. 1, który ma zastosowanie również i dla roku podatkowego 1945.

Art. 48. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiotach niniejszym dekretem unormowanych, a w szczególności:

1) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) z późniejszymi zmianami.

2) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3 poz. 14),

3) dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85 poz. 593),

4) ustawa z dnia 27 lutego 1937 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr 16 poz. 104) z późniejszymi zmianami,

5) dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13 poz. 73),

6) dekret z dnia 13 kwietnia 1945 r. o podatku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 13 poz. 74),

7) ustawa z dnia 8 lutego 1928 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym w brzmieniu obwieszczenia Wojewody Śląskiego z dnia 1 marca 1939 r. (Dz. U. Śl. z 1939 r. Nr. 5, poz. 12),

8) ustawa z dnia 24 maja 1927 r. o podatku od kapitałów i rent w województwie śląskim (Dz U. Śl. Nr 14 poz. 28),

9) przepisy ustaw szczególnych w częściach dotyczących podmiotowych zwolnień od podatków.

2. Przepisy wymienione w ust. 1 stosuje się jednak do podatków komunalnych, przypadających za czas do dnia 31 grudnia 1945 r.

3. Rozporządzenia wydane na podstawie:

1) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62 poz. 454) z późniejszymi zmianami oraz

2) ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim (Dz. U. Śl. z 1926 r. Nr 17 poz. 30) z późniejszymi zmianami —

zachowują moc do chwili zastąpienia ich nowymi rozporządzeniami opartymi na niniejszym dekrecie, o ile nie są z nim sprzeczne.

Art. 49. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 50. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r. Na terenach Ziem Odzyskanych zakres obowiązywania przepisów niniejszego dekretu zarówno w odniesieniu do osób, jak i obszaru określi w drodze rozporządzenia Minister Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bol. Bierut
wz. Prezes Rady Ministrów
i Minister Ziem Odzyskanych: Wł. Gomułka
Minister Administracji Publicznej: Wł. Kiernik
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Roln. i Ref. Roln.: Stanisław Mikołajczyk

320.
DEKRET
z dnia 20 marca 1946 r.
o finansach komunalnych.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 129 z dnia 24 maja 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.
Przepisy ogólne.

Art. 1. Wydatki związane z wykonywaniem swych zadań związki samorządu terytorialnego pokrywają wpływami osiąganymi:

1) z podatków,
2) z opłat i specjalnych dopłat,
3) z przedsiębiorstw samorządowych,
4) z dotacji ze Skarbu Państwa,
5) z pożyczek,
6) z innych wyżej nie wymienionych źródeł.

Art. 2. Ustawy, nakładające na związki samorządowe nowe zadania, powinny im zapewnić dostateczne źródła dochodu na pokrycie wydatków, połączonych ze spełnieniem tych zadań.

Art. 3. Budżety związków samorządowych powinny być pod względem okresu budżetowego dostosowane do budżetu Państwa.

Art. 4. Wyrazy „związki samorządowe“, użyte w niniejszym dekrecie bez bliższego określenia, oznaczają powiatowe i wojewódzkie związki samorządowe, jako też gminy wiejskie i miasta.

Dział II.
Podatki.

Art. 5. 1. Z wpływów z podatku gruntowego w gminach wiejskich przypada:

1) Państwu 20%
2) powiatowemu związkowi samorządowemu 35%
3) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 5%
4) Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu 5%
5) gminie . . . . reszta.

2. Przy obliczaniu przypadających na rzecz Państwa 20% wpływów nie bierze się pod uwagę kwot podatku zapłaconego przez podatników, wymienionych w art. 10 ust. 3 i 4 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

3. Wymienione w ust. 1 części wpływów przypadające na rzecz Państwa i Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego zarządy gmin wiejskich obowiązane są przekazywać kasie właściwego urzędu skarbowego za każdy miesiąc ubiegły w terminie do dnia 10 następnego miesiąca.

4. Nie przekazane w terminie wskazanym w ust. 3 części wpływów uważa się za zaległości zarządów gmin wiejskich podlegające ściągnięciu w trybie egzekucji administracyjnej.

Art. 6. 1. Z wpływów z podatku gruntowego w gminach miejskich przypada:

1) miastu 97%
2) Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych na cele samorządu rolniczego 3%

2. Przepisy art. 5 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 7. 1. Z wpływów z podatku od nieruchomości przypada:

1) w gminach wiejskich i nie wydzielonych miejskich:
a) gminie 80%
b) powiatowemu związkowi samorządowemu 15%
c) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 5%

2) w miastach wydzielonych:
a) miastu 95%
b) wojewódzkiemu związkowi samorządowemu 5%

2. W m. st. Warszawie i w m. Łodzi całkowity wpływ z podatku od nieruchomości przypada miastu.

Art. 8. Wpływy z podatku od lokali w gminach miejskich i wiejskich przypadają w całości gminie.

Art. 9. Wpływy z podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, z podatku od kopalń oraz podatków komunalnych, przewidzianych w art. 34—38 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) przypadają w całości na rzecz pobierających związków samorządowych.

Dział III.
Opłaty i specjalne dopłaty.

Art. 10. Związki samorządowe mogą pobierać opłaty:

1) administracyjne za czynności i poświadczenia urzędowe organów samorządowych; opłaty te można pobierać w gotówce lub znaczkami miejskimi,

2) za używanie samorządowych urządzeń i zakładów dobra publicznego,

3) targowe od handlu w miejskich halach targowych lub na targowiskach; pobieranie opłat od artykułów żywności, dostarczonych przez producentów rolnych, jest dozwolone tylko w razie sprzedaży tych artykułów w miejskich halach targowych.

Art. 11. 1. Uchwały rad narodowych w sprawie pobierania opłat administracyjnych i sposobu ich uiszczania oraz opłat targowych podlegają zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą. Wysokość opłat administracyjnych powinna być oznaczona z uwzględnieniem kosztów utrzymania tego działu zarządu samorządowego, za którego czynności opłaty mają być pobierane.

2. Władza nadzorcza może uchylić lub zmienić uchwały w sprawie poboru opłat wymienionych w art. 10 pkt 2), jeżeli opłaty te wskutek istotnej zmiany warunków gospodarczych staną się niewspółmierne do kosztów utrzymania zakładu i urządzeń dobra publicznego.

Art. 12. 1. Celem uzyskania funduszów obrotowych na utrzymanie samorządowych urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw mogą związki samorządowe pobierać zaliczki na opłaty od osób korzystających z tych zakładów, urządzeń i przedsiębiorstw.

2. Wysokość zaliczek powinna być różniczkowana w zależności od stopnia zdolności płatniczej tych osób. W razie udowodnienia ubóstwa zaliczka nie powinna być pobierana.

3. Uchwały o pobieraniu zaliczek, przewyższających trzykrotną opłatę miesięczną, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

Art. 13. 1. Związki samorządowe pobierają na pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego oraz przedsiębiorstw komunikacyjnych, posługujących się własną specjalną nawierzchnią, po wysłuchaniu opinii samorządów gospodarczych, specjalne dopłaty od tych właścicieli nieruchomości gruntowych i budynkowych, przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i usługowych, którym te urządzenia i zakłady lub przedsiębiorstwa przynoszą szczególne korzyści gospodarcze lub udogodnienia. Wysokość specjalnej dopłaty powinna być stopniowana w stosunku do wartości osiąganych korzyści gospodarczych lub udogodnień.

2. Rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu określi sposób zawiadamiania podatników o uchwale w sprawie pobierania specjalnych dopłat i oznaczy termin do wniesienia odwołania od uchwały.

3. W przypadku wniesienia odwołania w przedmiocie specjalnej dopłaty uchwała nie może być wykonana przed rozstrzygnięciem odwołania w stosunku do osoby, która je wniosła.

4. Związki samorządowe mogą uchwalić zaniechanie poboru specjalnych dopłat, jeżeli pokrycie kosztów założenia i utrzymania urządzeń i zakładów dobra publicznego wpływami z komunalnych podatków i opłat lub innymi dochodami jest wskazane w interesie publicznym. Uchwała ta podlega zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą. Władza nadzorcza może później nakazać pobór specjalnych dopłat, o ile nastąpi istotna zmiana okoliczności uzasadniających zatwierdzoną uchwałę.

Art. 14. 1. Na pokrycie kosztów założenia i utrzymania zakładów i urządzeń dobra publicznego mogą wojewódzkie związki samorządowe pobierać specjalne dopłaty także od miast i powiatowych związków samorządowych, którym te zakłady i urządzenia przynoszą korzyści i udogodnienia, a to stosownie do wartości tych korzyści lub udogodnień. To samo uprawnienie służy powiatowym związkom samorządowym w stosunku do miast nie wydzielonych z powiatów, a położonych na ich obszarze.

2. W razie sporu między związkami samorządowymi na tle stosowania przepisu ustępu poprzedzającego rozstrzyga — o ile spór dotyczy wojewódzkich związków samorządowych — Prezydium Krajowej Rady Narodowej, poza tym zaś prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. Do specjalnych dopłat, określonych w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy zawarte w art. 13 ust. 1, 2 i 3.

Art. 15. 1. Wojewódzki lub powiatowy związek samorządowy może pobierać na budowę drogi o twardej nawierzchni specjalne dopłaty od tych właścicieli gruntów i nieruchomości, przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i usługowych, którym budowane drogi przynoszą korzyści gospodarcze lub udogodnienie.

2. Specjalne dopłaty na budowę, pobierane na podstawie ust. 1, nie mogą przekraczać 35% kosztów budowy drogi o nawierzchni szutrowej, szerokości nie przekraczającej 5 metrów po potrąceniu świadczeń w naturze oraz nie mogą obciążać właścicieli w pasie przydrożnym, szerszym niż trzy kilometry z każdej strony drogi. Wysokość maksymalnych dopłat określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Komunikacji oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, przy czym wysokość tych dopłat dla gospodarstw rolnych nie może przekraczać 20% wymiaru podatku gruntowego.

Art. 16. 1. Związki samorządowe mogą pobierać na utrzymanie dróg specjalne dopłaty od osób, nadmiernie zużywających drogi.

2. Dla oceny nadmiernego zużycia drogi miarodajnym jest powiększenie kosztów utrzymania drogi w stosunku do przeciętnych kosztów utrzymania na obszarze związku samorządowego dróg tej samej kategorii i o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zużywana. Ogólna suma dopłat za nadmierne zużycie drogi nie może przewyższać różnicy między przeciętnymi kosztami utrzymania na obszarze związku dróg tej samej kategorii o nawierzchni tego samego typu, co droga nadmiernie zyżywana, a kosztem utrzymania tej drogi.

3. Dopłaty mogą być zastąpione przez ryczałt umówiony między władzą wymiarową a podatnikiem.

4. Szczegółowe przepisy o wymiarze i poborze dopłat na utrzymanie dróg ustalają w drodze rozporządzenia Ministrowie Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji.

Art. 17. Uchwały w sprawie poboru dopłat, wymienionych w art. 13—16, podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych.

Dział IV.
Przedsiębiorstwa samorządowe.

Art. 18. 1. Dochody przedsiębiorstw samorządowych powinny pokrywać co najmniej koszty eksploatacji wraz z oprocentowaniem i amortyzacją kapitału zakładowego. Nadwyżki dochodów przelewa się do budżetu administracyjnego związku samorządowego.

2. Opłaty za usługi i świadczenia przedsiębiorstw samorządowych nie podlegają zatwierdzeniu władz nadzorczych. Władza nadzorcza może jednak żądać zmiany tych opłat, o ile one nie odpowiadają miejscowym warunkom gospodarczym.

Dział V.
Dotacje ze Skarbu Państwa.

Art. 19. 1. Z funduszów Skarbu Państwa przyznaje się dotacje.

2. Dotacja podstawowa wynosi 10% wpływów z podatku obrotowego. Z tych 10% wpływów Państwo przekazuje za każdy miesiąc w terminie do dnia 10 miesiąca

następnego 80% na rzecz Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego, 10% na rzecz izb przemysłowo-handlowych oraz 10% na rzecz izb rzemieślniczych.

3. W wyjątkowych przypadkach uzasadnionych nieodzownymi potrzebami gminy miejskiej może być jej przyznana dotacja uzupełniająca.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do powiatowych związków samorządowych.

Art. 20. Sumy niezbędne na dotacje uzupełniające będą wstawiane do budżetu Ministerstwa Administracji Publicznej i Ministerstwa Ziem Odzyskanych po uprzednim zbadaniu przez władze nadzorcze przy współudziale przedstawicieli Skarbu Państwa budżetów związków samorządowych, w szczególności co do celowości i oszczędności po stronie wydatków oraz co do właściwego wykorzystywania wszystkich źródeł przychodowych.

Art. 21. Dotychczasowe przepisy o dotacjach dla związków samorządowych na cele specjalne pozostają bez zmiany.

Dział VI.

Pożyczki.

Art. 22. 1. Uchwały związków samorządowych w sprawie zaciągania pożyczek zarówno długoterminowych, jak i krótkoterminowych oraz uchwały w sprawie upoważnienia organów wykonawczych związków samorządowych do wystawiania weksli, wreszcie uchwały w sprawach nabywania i zbywania nieruchomości oraz objęcia poręki, wymagają zatwierdzenia władz nadzorczych. W przypadkach, w których obowiązujące przepisy wymagają zatwierdzenia uchwał, dotyczących nabywania lub zbywania nieruchomości, przez inne władze lub organa, decyzje władz nadzorczych będą wydawane w porozumieniu z tymi władzami (organami).

2. Zadłużenie związków samorządowych w jakiejkolwiek postaci powinno być utrzymane w takich granicach, aby raty amortyzacyjne i odsetki od zaciągniętych długów nie wynosiły więcej, niż 25% dochodów zwyczajnych danego związku samorządowego. Przekroczenie tej granicy w gminach wiejskich i miejskich, nie wydzielonych z powiatowego związku samorządowego, wymaga zgody prezydium wojewódzkiej rady narodowej, wyrażonej na wniosek wydziału wojewódzkiego, w innych zaś związkach samorządowych — zgody Prezydium Krajowej Rady Narodowej, wyrażonej na wniosek Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

3. Pożyczki krótkoterminowe na zasilenie funduszów kasowych (poza budżetem) nie powinny przekraczać 20% zwyczajnych dochodów budżetowych, pozostałych do zrealizowania w danym roku budżetowym. Przekroczenie tej normy wymaga zgody władz, wskazanych w art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

Art. 23. Powiatowe związki samorządowe, powinny ze swych dochodów udzielać zapomóg tym gminom wiejskim, których dochody, mimo wykorzystania wszystkich źródeł dochodowych, nie wystarczają na pokrycie wydatków bieżących.

Dział VII.

Władze nadzorcze.

Art. 24. 1. Władzami nadzorczymi, właściwymi do zatwierdzania uchwał terenowych rad narodowych w sprawach finansowych, są prezydia rad narodowych hierarchicznie wyższego stopnia. Prezydia tych rad wydają decyzje na podstawie opinii starosty oraz naczelnika urzędu skarbowego — o ile chodzi o rady powiatowe, na podstawie zaś opinii wojewody oraz dyrektora izby skarbowej — o ile chodzi o rady wojewódzkie.

2. W stosunku do m. st. Warszawy i m. Łodzi oraz w stosunku do wojewódzkich rad narodowych władzą nadzorczą właściwą do zatwierdzania uchwał w sprawach finansowych jest Prezydium Krajowej Rady Narodowej, które decyduje ostatecznie na podstawie wniosków Ministrów Administracji Publicznej i Skarbu.

Art. 25. 1. Od decyzji władzy nadzorczej (art. 24 ust. 1) służy związkom samorządowym, a w przypadkach przewidzianych w art. 13—16 także osobom interesowanym, prawo wniesienia odwołania w ciągu miesiąca po doręczeniu decyzji.

2. Władzami, powołanymi do rozstrzygania odwołań i decydującymi ostatecznie, są prezydia rad narodowych wyższego stopnia.

Art. 26. 1. Uchwała, podlegająca zatwierdzeniu, powinna być w ciągu dni 15 po jej powzięciu skierowana wraz z danymi, które wskaże rozporządzenie Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, bezpośrednio do przełożonej władzy nadzorczej.

2. Jeżeli uchwała jest należycie poparta danymi, wskazanymi w rozporządzeniu, władza nadzorcza wyda swą decyzję w sprawie zatwierdzenia w ciągu dni 60, w razie braku tych danych zwróci ją w ciągu tygodnia po otrzymaniu uchwały do uzupełnienia.

3. Gdyby władza nadzorcza w powyższych terminach nie doręczyła związkowi samorządowemu zawiadomienia o odmowie zatwierdzenia, ani nie zwróciła mu uchwały do uzupełnienia, uważa się uchwałę z upływem 60 dni po jej otrzymaniu za zatwierdzoną.

4. Za dzień przesłania uchwały (ust. 1) oraz zawiadomienia o decyzji władzy nadzorczej w razie nadania na pocztę — uważa się dzień nadania na pocztę.

5. Wadza nadzorcza może odmówić rozpoznania uchwały, przedłożonej po terminie, oznaczonym w ust. 1.

Art. 27. Uchwała zatwierdzona ma moc obowiązującą od dnia jej powzięcia, jeżeli w uchwale lub zatwierdzeniu nie jest oznaczony dzień późniejszy.

Dział VIII.

Przepisy końcowe i przejściowe.

Art. 28. 1. Minister Skarbu przekaże w latach podatkowych 1946 i 1947 wpływy z kart rejestracyjnych, pobierane na podstawie dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 3, poz. 23) w całości związkom samorządu terytorialnego. Wypłata za każdy miesiąc nastąpi w terminie do dnia 10 następnego miesiąca.

2. Ogólną sumę wpływów, jaka przypada z tytułu opłat za karty rejestracyjne z terenu powiatu, bez miast wydzielonych, dzieli urząd skarbowy między gminy wiejskie i gminy miejskie, nie wydzielone z powiatowego związku samorządowego, na podstawie klucza podziału, ustalonego uchwałą prezydium powiatowej rady narodowej; z sum przypadających według tej uchwały gminom wiejskim urząd skarbowy przekazuje 50% powiatowym związkom samorządowym.

3. W miastach wydzielonych całkowita suma wpływów z opłat za karty rejestracyjne przypada tym miastom.

4. Zaliczki wypłacone w miesiącach styczniu i lutym 1946 r. na poczet wpływów, o których mowa w ust. 1, ulegną potrąceniu z dochodów związków samorządu terytorialnego w trybie, który określi Minister Skarbu.

Art. 29. 1. Przypadająca Państwu część wpływów z podatku gruntowego w wysokości 20% przekazana zostanie w latach podatkowych 1946 i 1947 Komunalnemu Funduszowi Pożyczkowo-Zapomogowemu.

2. Komunalny Fundusz Pożyczkowo - Zapomogowy z przypadających mu 5% wpływów z podatku gruntowego (art. 5 ust. 1 pkt 4) oddawać będzie 3/5 części do dyspozycji Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych na cele samorządu rolniczego.

Art. 30. Dotychczasowe przepisy o komunalnych opłatach na cele specjalne pozostają bez zmiany.

Art. 31. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 32. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiotach nim unormowanych, a w szczególności:

1) ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) wraz z późniejszymi zmianami z wyjątkiem art. 62—67,

2) ustawa z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w województwie śląskim w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr 17, poz. 30) wraz ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 7 grudnia 1927 r. (Dz. U. Śl. Nr 26, poz. 48) oraz ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr 9, poz. 16).

3) art. 50 pkt. a) i b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 2, poz. 16) w brzmieniu art. 15 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 listopada 1936 r. o zmianie przepisów o państwowym podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 593).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
w/z. Prezes Rady Ministrów i Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Stanisław Mikołajczyk

321.
DEKRET
z dnia 9 kwietnia 1946 r.
o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych w okresie powojennym.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 132 z dnia 24 maja 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Przerwy w pracy nauczycielskiej w okresie od dnia 1 września 1939 r. do dnia 31 sierpnia 1945 r., spowodowane wojną i jej skutkami, nie są brane pod uwagę przy ustalaniu okresu praktyki przedegzaminacyjnej, wymaganej w myśl art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 258).

Art. 2. Czasu pracy w szkołach prowadzonych przez władze okupacyjne nie wlicza się do okresu pięcioletniego, przewidzianego w art. 10 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r.

Czasu od dnia 1 września 1939 r. do dnia 31 sierpnia 1945 r. nie wlicza się do okresu dziesięcioletniego, przewidzianego w art. 11 tegoż rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r.

Art. 3. Do końca 1950 r. kurator okręgu szkolnego może zwolnić od obowiązku składania praktycznego egzaminu nauczycieli, których praca nauczycielska uznana została za co najmniej dostateczną.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Oświaty.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Oświaty: Czesław Wycech

322.
DEKRET
z dnia 16 kwietnia 1946 r.
o zwalczaniu chorób wenerycznych.
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 119 z dnia 23 maja 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

I. Przepis wstępny.

Art. 1. Chorobami wenerycznymi w rozumieniu dekretu niniejszego są:

1) kiła (przymiot, syfilis),
2) wiewiór (rzeżączka, tryper),
3) wrzód weneryczny (wrzód miękki).

II. Obowiązki chorego.

Art. 2. Osoby dotknięte chorobą weneryczną powinny zgłosić się osobiście do lekarza i spełniać jego zarządzenia lecznicze.

Art. 3. 1. Zabrania się dotkniętym chorobą weneryczną w okresie zakaźnym choroby dokonywania jakichkolwiek czynności lub przedsiębrania działań, które umożliwiają lub mogą spowodować zakażenie innych osób, a w szczególności: a) wstępowania w związki małżeńskie, b) obcowania płciowego, c) wykonywania zajęć, które stwarzają warunki szerzenia się chorób wenerycznych.

2. Minister Zdrowia określi w drodze rozporządzenia zajęcia, których wykonywanie jest zabronione dotkniętym chorobą weneryczną.

Art. 4. W razie zmiany lekarza w toku leczenia chory powinien w ciągu dni 7, licząc od dnia wyznaczonego do ponownego zgłoszenia się, zawiadomić o tej zmianie lekarza, u którego leczył się dotychczas, przez dostarczenie mu pisemnego oświadczenia lekarza, pod którego opiekę udaje się, o przyjęciu chorego do leczenia.

Art. 5. Nad stosowaniem się nieletnich i ubezwłasnowolnionych dotkniętych chorobą weneryczną do przepisów art. 2, 3 i 4 obowiązane są czuwać osoby, które sprawują nad nimi prawną lub faktyczną opiekę.

III. Obowiązki lekarza.

Art. 6. 1. Lekarz, który przy wykonywaniu swego zawodu stwierdzi przypadek choroby wenerycznej, jest obowiązany uświadomić chorego co do zaraźliwości choroby, co do jego obowiązków, co do skutków niewykonywania przez niego tych obowiązków oraz co do karalności zarażenia, jak również narażenia na zarażenie.

2. Obowiązek ten ciąży na lekarzu również w stosunku do osób, sprawujących prawną lub faktyczną opiekę nad chorymi nieletnimi i ubezwłasnowolnionymi, jeżeli osoby te zgłosiły się do lekarza z chorym.

Art. 7. Lekarz, który stwierdzi lub poweźmie uzasadnione podejrzenie, że chory weneryczny:

1) przerwał samowolnie leczenie,
2) nie zgłasza się do lekarza w czasie przez niego wyznaczonym, nie uczyniwszy zadość przepisowi art. 5, lub
3) nie przestrzega przepisów art. 3,

powinien niezwłocznie zgłosić chorego do powiatowej władzy administracji ogólnej (lekarza powiatowego lub miejskiego).

Art. 8. Lekarze powinni prowadzić wykazy pozostających pod ich opieką osób wenerycznie chorych oraz udzielać powiatowym władzom administracji ogólnej (lekarzom powiatowym, miejskim) na ich żądanie danych statystycznych, jak również wiadomości co do źródeł szerzenia się chorób wenerycznych.

Art. 9. Personel pomocniczy jest obowiązany do zachowania tajemnicy na równi z lekarzami.

IV. Uprawnienia i obowiązki władz administracji ogólnej.

Art. 10. 1. Powiatowa władza administracji ogólnej (lekarz powiatowy, miejski) obowiązana jest żądać od osób, co do których poweźmie uzasadnione podejrzenie o szerzeniu choroby wenerycznej, przedkładania świadectw lekarskich o stanie ich zdrowia. Świadectwo takie może wystawić lekarz z wyboru chorego. W przypadkach wyjątkowych powiatowa władza administracji ogólnej (lekarz powiatowy, miejski) może zażądać złożenia świadectwa lekarza ubezpieczalni społecznej lub lekarza urzędowego, jak również nakazać zbadanie danej osoby z urzędu.

2. W miejscowościach o znacznym nasileniu chorób wenerycznych Minister Zdrowia może zarządzić badanie lekarskie skupień ludności. Nie podlegają badaniu osoby, które złożą świadectwa lekarskie.

3. Rozporządzenie Ministra Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej określi sposób wy-

konywania nadzoru sanitarnego nad osobami uprawiającymi nierząd w sposób zarobkowy.

Art. 11. 1. W razie stwierdzenia choroby wenerycznej na podstawie zgłoszenia (art. 7), złożonego świadectwa lub wyniku badania z urzędu (art. 10) powiatowa władza administracji ogólnej (lekarz powiatowy, miejski) wyda odpowiednie zarządzenia zabezpieczające ścisłe wykonanie przepisów art. 2 i 3, w szczególności może:

1) pozwolić choremu na korzystanie z pomocy lekarskiej według wolnego wyboru,

2) skierować chorego do instytucji obowiązanej do udzielania świadczeń leczniczych na podstawie szczególnych przepisów prawnych.

3) skierować chorego do przychodni przeciwwenerycznej, a w razie jej braku do lekarza przez siebie wskazanego, albo wreszcie,

4) jeżeli zachodzi konieczna potrzeba, skierować chorego do szpitala. W razie oporu chorego stosuje się przepisy o postępowaniu przymusowym w administracji.

2. O ukończeniu leczenia osób skierowanych przez powiatową władzę administracji ogólnej (lekarza powiatowego, miejskiego) lekarz lub kierownik przychodni bądź szpitala jest obowiązany zawiadomić tę władzę.

Art. 12. 1. Jeżeli wśród osób zamieszkałych lub zatrudnionych w jakimkolwiek zakładzie lub instytucji występują liczne albo zagrażające szerzeniem przypadki choroby wenerycznej, powiatowa władza administracji ogólnej (lekarz powiatowy, miejski) jest obowiązana zbadać warunki powodujące lub ułatwiające zakażenie oraz wydać potrzebne zarządzenia.

2. Kierownicy zakładów i instytucji są obowiązani udzielić powiatowej władzy administracji ogólnej (lekarzowi powiatowemu, miejskiemu) wszelkich żądanych wyjaśnień oraz ułatwić przeprowadzenie badań i wykonywać wydane przez tę władzę zarządzenia.

V. Obowiązki związków samorządowych i instytucyj publicznych.

Art. 13. 1. Miasta wydzielone z powiatowego związku samorządowego mają obowiązek zakładania, utrzymywania i prowadzenia przychodni przeciwwenerycznych w ośrodkach zdrowia, a w braku ośrodków zdrowia przychodni bądź samodzielnych, bądź w związku ze szpitalami.

2. Obowiązek zakładania, utrzymywania i prowadzenia przychodni przeciwwenerycznych dla pozostałych gmin bądź dla grup tych gmin ciąży na właściwych powiatowych związkach samorządowych tylko w razie szerzenia się chorób wenerycznych.

Art. 14. 1. O obowiązku i czasie założenia przez związek samorządowy przychodni przeciwwenerycznej orzeka wojewódzka rada narodowa, kierując się rozmiarami szerzenia się chorób wenerycznych oraz stanem finansowym danego związku samorządowego. W stosunku do m. st. Warszawy i m. Łodzi w sprawach tych orzeka Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

2. Do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej należy uzgadnianie na podległym jej obszarze działalności wszelkich organizacyj w zakresie zwalczania chorób wenerycznych, w szczególności w zakresie zakładania i prowadzenia przychodni i szpitali przeciwwenerycznych.

Art. 15. Przychodnie i szpitale pozostają w zakresie przepisów dekretu niniejszego pod nadzorem właściwych powiatowych władz administracji ogólnej (lekarzy powiatowych, miejskich). Kierownicy tych zakładów są obowiązani dostarczać lekarzom powiatowym (miejskim) na żądanie wszelkich wiadomości, dotyczących ich działalności w zakresie zwalczania chorób wenerycznych.

Art. 16. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Skarbu ustali w drodze rozporządzenia zasady pobierania opłat i zwolnień od nich za korzystanie z przychodni przeciwwenerycznych.

Art. 17. Państwo w granicach kredytów przewidzianych w budżecie państwowym udziela związkom samorządowym i organizacjom społecznym nie posiadającym odpowiednich środków zapomóg na walkę z chorobami wenerycznymi oraz ponosi koszty leczenia chorych wenerycznie, wynikające z umów międzynarodowych.

VI. Przepisy karne.

Art. 18. 1. Kto, będąc dotknięty chorobą weneryczną, uchyla się od obowiązku zgłoszenia się do lekarza, podlega karze aresztu do miesiąca i grzywny do 10.000 zł albo jednej z tych kar.

2. Tej samej karze podlega, kto nie wypełni obowiązku wynikającego z art. 4 niniejszego dekretu.

Art. 19. Kto, sprawując prawną lub faktyczną opiekę nad nieletnim lub ubezwłasnowolnionym dotkniętym chorobą weneryczną, umyślnie nie dopełnia obowiązku zgłoszenia, wynikającego z art. 5 niniejszego dekretu, podlega karze aresztu do miesiąca i grzywny do 10.000 zł albo jednej z tych kar.

Art. 20. Do orzekania w sprawach przewidzianych w art. 18 i 19 powołane są władze administracji ogólnej I instancji.

VII. Przepisy końcowe.

Art. 21. 1. Wszelkie zgłoszenia oraz inne korespondencje, dotyczące chorób wenerycznych, należy przesyłać w kopercie zamkniętej jako ściśle tajne.

2. Przesyłanie urzędom, władzom i instytucjom rachunków za leczenie osób chorych wenerycznie należy dokonywać z zachowaniem tajemnicy co do rodzaju choroby.

Art. 22. Zasady współdziałania poszczególnych władz, instytucyj państwowych, samorządowych, ubezpieczalni społecznych i innych instytucyj społecznych w zakresie zwalczania chorób wenerycznych określi rozporządzenie Ministra Zdrowia wydane w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 23. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z właściwymi ministrami oraz innym ministrom, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 24. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bol. Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Zdrowia: Franciszek Litwin
Minister Administracji Publicznej: Wład. Kiernik
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

323.
DEKRET
z dnia 14 maja 1946 r.

o przekazaniu Ministrowi Przemysłu uprawnień Ministra Przemysłu i Handlu z zakresu administracji górniczej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 24 poz. 155, z dnia 7 czerwca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Uprawnienia Ministra Przemysłu i Handlu przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. — Prawo górnicze (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 654), zmienionym dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1938 r. o zmianie prawa górniczego (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 627) tudzież w wydanych na jego podstawie rozporządzeniach, przechodzą na Ministra Przemysłu.

Art. 2. Na Ministra Przemysłu przechodzą ponadto wszystkie uprawnienia Ministra Przemysłu i Handlu, dotyczące administracji górniczej, przewidziane w innych ustawach, dekretach i rozporządzeniach.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Przemysłu oraz Ministrowi Aprowizacji i Handlu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Przemysłu: Wacław Ciszewski
Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski

324.

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 26 czerwca 1946 r. Wet. I. B/2-105/46

o zwalczaniu zarazy stadniczej koni.

Na zasadzie art. 59, 60 i 61 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22. sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673) zmienionego ustawą z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 229) i ustawą z dnia 16 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 245) oraz na zasadzie dekretu z dnia 16 listopada 1945 r. o podwyższeniu grzywien kar porządkowych oraz nawiązek (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 312) w celach zwalczania zarazy stadniczej koni, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Wszystkie ogiery i klacze powyżej jednego roku znajdujące się na obszarze Województwa Śląsko-Dąbrowskiego podlegają obowiązkowemu badaniu lekarsko-weterynaryjnemu w kierunku zarazy stadniczej w terminach i na miejscach, które wyznacza Starosta Powiatowy (Grodzki). Badanie to wykonuje powiatowy lekarz weterynaryjny, w wyjątkowych wypadkach inny lekarz weterynaryjny upoważniony przez Urząd Wojewódzki

§ 2.

Konie chore na zarazę stadniczą lub o tą chorobę podejrzane należy oznakować przez wypalenie na obu udach po stronie zewnętrznej, poniżej guza biodrowego, dwóch liter ZS wysokości 15 cm. i grubości 1 cm. z odstępem 2 cm. między obiema literami.

§ 3.

Ogiery chore na zarazę stadniczą, lub które zaraziły klacze zarazą stadniczą, lub które stanowiły klacze chore na zarazę stadniczą podlegają przymusowemu wytrzebieniu.

§ 4.

Do stanowienia mogą być dopuszczone tylko te klacze, których właściciel wykaże się urzędowym świadectwem, wydanym przez powiatowego lub upoważnionego przez Urząd Wojewódzki innego lekarza weterynaryjnego, stwierdzającym, że zwierzę zbadano i uznano za niepodejrzane o zarazę stadniczą.

§ 5.

Koni dotkniętych zarazą stadniczą i podejrzanych o tę chorobę zabrania się dopuszczać do stanowienia.

§ 6.

Państwowe i prywatne stacje kopulacyjne ogierów, oraz prywatni właściciele ogierów licencjonowanych obowiązani są prowadzić rejestr stanowienia klaczy według obowiązujących wzorów.

§ 7.

Przekroczenie przepisów niniejszego rozporządzenia karane będzie na zasadzie wymienionych na wstępie postanowień, rozporządzeń i dekretu w trybie administracyjnym aresztem do jednego miesiąca i grzywną do 10.000 zł lub jedną z tych kar.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 9.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 7 lutego 1946 r. w sprawie zwalczania zarazy stadniczej ogłoszone w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim Nr 6, poz. 93 z roku 1946.

Wojewoda:
wz. (—) Arka Bożek, Wicewojewoda

325.

ZARZĄDZENIE URZĘDU ZATRUDNIENIA w KATOWICACH

z dnia 26 czerwca 1946 r. — L. dz. 1114/10/1/46

w sprawie przekazania czynności Urzędu Zatrudnienia zarządom gmin miejskich i wiejskich na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

1. Na mocy uchwały Wydziału Wojewódzkiego w Katowicach z dnia 25. czerwca 1946 r. (Nr. W. W. I. 50/20) w trybie § 1. ust. 1. rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29. kwietnia 1946 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu o trybie przekazywania czynności urzędów zatrudnienia organom samorządu terytorialnego i pracowniczym organizacjom zawodowym (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 146) Urząd Zatrudnienia w Katowicach przekazuje z dniem 1. lipca 1946 r. na czas nieokreślony wymienionym w załączniku zarządom gmin miejskich i wiejskich czynności Urzędu Zatrudnienia.
2. Do zakresu działania Zarządów Gmin Miejskich i Wiejskich, jako Instytucji Zastępczych Urzędu Zatrudnienia, będzie należało wykonywanie następujących czynności:
   a) pośredniczenie w zawieraniu umów o prace, jako też umów o naukę zawodu,
   b) regulowanie rynku pracy przez wyrównanie popytu i podaży pracy (clearing pracy),
   c) wydawanie zaświadczeń niezbędnych do uzyskania przez pracowników zatrudnionych i osoby poszukujące pracy, ulg i uprawnień przysługujących im z tytułu przepisów prawnych (art. 3 ust. 2) dekretu o Urzędach Zatrudnienia (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr. 30, poz. 182),
   d) czynności Urzędu Zatrudnienia określone w następujących przepisach prawnych:
   ustawie o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 131 z 1945 r.), rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 17. grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 5, poz. 32), Dekrecie o częściowej demobilizacji żołnierzy armii czynnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr. 31, poz. 187), Dekrecie o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy wojska polskiego, oraz zdemobilizowanych żołnierzy (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr. 34, poz. 202) rozporządzeniu wykonawczym do powyższego dekretu (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr. 49, poz. 277), ustawie o zasiłkach i pomocy dla osób pozostałych po uczestnikach ruchu podziemnego i partyzanckiego (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr. 30, poz. 180), Dekrecie o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 294).
3. Czynności wymienione w ust. 2 punktach a, b, c, d, zarządy gmin miejskich i wiejskich wykonują zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29. kwietnia 1946 r. o trybie przekazywania czynności Urzędu Zatrudnienia organom samorządu terytorialnego i pracowniczym organizacjom zawodowym (Dz. U. R. P. N. 22, poz. 145). Dekretem z dnia 2 sierpnia 1945 r. o Urzędach Zatrudnienia (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 182), rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24. września 1945 r. o pośrednictwie pracy i pośrednictwie przy zawieraniu umów o naukę zawodu (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 231), instrukcją Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej o sposobie rejestracji i ewidencji poszukujących pracy lub miejsca nauki zawodu, oraz o sposobie kierowania poszukujących pracy i miejsc nauki zawodu na wolne miejsca, instrukcją clearingową z dnia 25. marca 1946 r. oraz instrukcją i wskazówkami Urzędu Zatrudnienia.
4. Urząd Zatrudnienia w Katowicach zwraca zarządom gmin miejskich i wiejskich koszty wykonywania czynności Urzędu Zatrudnienia w formie ryczałtu miesięcznego, płatnych każdego 15-go za miesiąc ubiegły.

   Wydatki związane z wykonywaniem czynności Urzędu Zatrudnienia, nie mające pokrycia w kwocie przeznaczonej przez Urząd Zatrudnienia w Katowicach, zostaną pokryte na podstawie ilości mieszkańców przez zarządy gmin miejskich i wiejskich, wchodzące w zakres terytorialny poszczególnych Instytucji Zastępczych.
5. Urząd Zatrudnienia w Katowicach dostarcza zarządom gmin miejskich i wiejskich na koszt własny wszelkich niezbędnych do wykonywania przekazanych czynności druków.

6. W razie napotykanych trudności zarządy gmin miejskich i wiejskich zwracają się do Urzędu Zatrudnienia w Katowicach o instrukcje i wskazówki.
7. Zarządy gmin miejskich i wiejskich w ramach wykonywania przekazanych czynności Urzędu Zatrudnienia używają nazwy:
„Zarząd Miejski — Gminny w ....,
Instytucja Zastępcza Urzędu Zatrudnienia".
8. Zarządy gmin miejskich i wiejskich składają Urzędowi Zatrudnienia w Katowicach sprawozdania z wykonania przekazanych czynności, sporządzone według otrzymanych od niego wzorów i instrukcji.
9. Urząd Zatrudnienia w Katowicach kontroluje działalność zarządów gmin miejskich i wiejskich w zakresie przekazanych czynności oraz udziela odpowiednich pouczeń i wskazówek.
10. W razie stwierdzenia, że przekazane czynności są wykonywane niedbale lub niezgodnie z otrzymanymi instrukcjami i zaleceniami Urząd Zatrudnienia w Katowicach zawiadamia o tym Wydział Wojewódzki w Katowicach, względnie Wydział Samorządowy Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego lub też Przewodniczącego Wydziału Powiatowego.
11. Odwołanie upoważnienia zarządów gmin miejskich i wiejskich do wykonywania przekazanych czynności Urzędu Zatrudnienia następuje w porozumieniu z Wydziałem Wojewódzkim w Katowicach.

Naczelnik Urzędu Zatrudnienia:
(mgr. Władysław Cofała)

ZAŁĄCZNIK

do zarządzenia Urzędu Zatrudnienia w Katowicach z dnia 26. czerwca 1946 r. L. dz. 1114/10/1/46.

Wykaz

Instytucji Zastępczych Urzędu Zatrudnienia na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego oraz powiatu bialskiego.

L. p. Powiat	L. p. Instyt. Zast.	zakres terytorialny gminy zbiorowe
1. Bielsko	1. Dziedzice	Dziedzice Czechowice Zabrzeg
	2. Strumień	Strumień Strumień Wieś Chybie Rudzica
2. Cieszyn	3. Cieszyn	m. Cieszyn Goleszów Kończyce Wielkie Pastwiska Ogrodzona Pogwizdów Puńców
	4. Skoczów	m. Skoczów Brenna Dębowiec Górki Skoczów Wieś
	5. Zebrzydowice	Zebrzydowice Pruchna
	6. Wisła	Wisła Istebna Jaworzynka Koniaków Ustroń
3. Gliwice	7. Toszek	m. Toszek Toszek Wieś Kamieniec Łubie Pławniowice m. Pyskowice Tworóg Wielowieś
4. Gąbczyce	8. Głąbczyce	m. Głąbczyce Głąbczyce Wieś Baworów Klisino Mokre Lysowice Władzienin Zubrzyce
	9. Kietrz	m. Kietrz Kietrz Wieś Branice Baworów Wieś Pilszcz
5. Grodków	10. Grodków	m. Grodków Grodków Wieś Kopice Andrzejów Książyce Kubinów
6. Kluczborek	11. Kluczborek	m. Kluczborek m. Wołczyn Byczyna Jaśkowice Krzywiczyny Ligota Zamecka Łowkowice Skałągi Smardy Dolne Wierzbica Polska
7. Koźle	12. Koźle	m. Koźle Birawa Blachownia Cerkiew Polska Ciski Gościęcin Kędzierzyn Kłodnica Pawłowice Reńska Wieś Większyce
8. Lubliniec	13. Lubliniec	m. Lubliniec m. Woźniki Kochcice Koszęcin Boronów Kalety Lisów Lubsza Pawonków Sadów
8. Lubliniec	14. Dobrodzień	m. Dobrodzień Ciasno Łagiewniki Małe Sieraków Szymrowice
9. Niemodlin	15. Niemodlin	m. Niemodlin Dąbrowa Fyrląd Grasz Grebin Łambinowice Szurgoszcz Tułowice
10. Nysa	16. Paczków	m. Paczków Łaka Meszno Skałka Siemiałowice Stary Paczków

L. p. Powiat	L. p. Instyt. Zast.	zakres terytorialny gminy zbiorowe
	17. Głuchołazy	m. Głuchołazy Borkowice Nowy Las
11. Olesno	18. Olesno	m. Olesno Bogacice Borki W. Lasowice M. Lasowice W. Sternalice Wysoka Zębowice
	19. Gorzów	m. Gorzów Koscieliska Kozłowice Zdziechowice
12. Opole	20. Chrapkowice	Chrapkowice Pruszków Tarnów
	21. Pokój	Pokój Ozimek Kupy Lugniany Dąbrówka Dolna Popielów Turawa Zagwiździe
13. Prądnik	22. Prądnik	m. Prądnik m. Biała Gostomia Długomosty Łącznik
	23. Głogówek	m. Głogówek Biedrzychowice Kornica Racławice Strzeleczki Walce
14. Pszczyna	24. Pszczyna	m. Pszczyna Pszczyna Wieś Goczałkowice Kobiór Miedźna Suszec Pawłowice Golasowice Wisła Wielka
	25. Bieruń Stary	m. Bieruń St. Bieruń Nowy Bojszowy Lędziny Urbanowice
	26. Mikołów	m. Mikołów Gardawice Murcki z wyj. gr. Wesoła Łaziska Górne Łaziska Średnie Orzesze Podlesie Śmiłowice Tychy Wyry
15. Racibórz	27. Raciborska Kuźnia	Raciborska Kuźnia Łubowice Rudy
16. Rybnik	28. Knurów	Knurów Chudów Czerwionka Dębieńsko Wilcza
	29. Rydułtowy	Rydułtowy Czernica Łyski Lubomia Pogrzebień Pszów
	30. Włodzisław	m. Wodzisław Wodzisław Wieś Bełsznica Godów Gorzyce Jastrzębie Zdrój Marklowice Połomia
17. Strzelce	31. Strzelce	m. Strzelce m. Leśnica m. Ujazd Błotnica Gogolin I Gogolin II Góra św. Anny Imielnica Izbicko Odmęt Szymiszowice Zdzieszowice Zimna Wódka
	32. Zawadzkie	Zawadzkie Kielcza Stawiszcze W.
18. Tarn. Góry	33. Tarn. Góry	m. Tarn. Góry Bobrowniki Boruszowice Miasteczko Śl. Świerklaniec Strzybnica
19. Zawiercie	34. Żarki	Żarki Koziegłowy Koziegłówki Niegowa Poraj Rudnik W.

326.

ZARZĄDZENIE

URZĘDU ZATRUDNIENIA W KATOWICACH

z dnia 6. lipca 1946 r. L. dz. OP. 1655/1/1/46.

w sprawie terytorialnego zakresu działania Urzędu Zatrudnienia w Katowicach oraz Oddziałów i Instytucji Zastępczych Urzędu Zatrudnienia w Katowicach.

Na podstawie rozporządzenia Min. Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29 kwietnia 1946 r. o organizacji urzędów zatrudnienia (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 144) oraz uchwały Wydziału Wojewódzkiego w Katowicach z dnia 25 czerwca 1946 r. (Nr. W. W. I. 50/20) w trybie § 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29 kwietnia 1946 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu o trybie przekazywania czynności urzędów zatrudnienia organom samorządu terytorialnego i pracowniczym organizacjom zawodowym (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 145) podaję do wiadomości co następuje:

1) Urząd Zatrudnienia w Katowicach obejmuje swoją działalnością teren Województwa Śląsko-Dąbrow-

skiego oraz powiat bialski Województwa Krakowskiego.

2) Urząd Zatrudnienia w Katowicach wykonuje swoje czynności na terenie za pośrednictwem Oddziałów i Instytucji Zastępczych Urzędu Zatrudnienia, wymienionych w załączonym do niniejszego zarządzenia wykazie, który określa również siedzibę oraz zakres terytorialny działania Oddziałów i Instytucji Zastępczych Urzędu Zatrudnienia.

Naczelnik Urzędu Zatrudnienia
Mgr. Cofała Władysław

Załącznik do zarządzenia Urzędu Zatrudnienia w Katowicach
z dnia 6. lipca 1946 r. L. dz. O. P. 1655/1/46.

WYKAZ
Oddziałów i Instytucji Zastępczych Urzędu Zatrudnienia na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego oraz powiatu bialskiego.

L.p. Powiat	L.p. Oddział	L.p. Inst.Zast.	zakres teryt. Miasta i Gm. zb.
1. Bielsko	1. Biała		m. Biała m. Bielsko Biała Wieś Bielsko Stare Bystra Grodziec Jaworze Międzyrzecze G. Mikuszowice Wilkowice
		1. Dziedzice	Dziedzice Czechowice Zabrzeg
		2. Strumień	Strumień Strumień Wś. Chybie Rudzica
2. Bytom	2. Bytom		m. Bytom m. Piekary Śl. Bobrek Karb Brzozowice-Kam. Brzeziny Śl. Dąbrowka Wielka Miechowice Radzionków Rokitnica Stolarzowice Szombierki Wieszowa
3. Będzin	3. Sosnowiec		m. Sosnowiec m. Czeladź Niwka Zagórze Grodziec
	4. Dąbrowa Górn.		m. Dąbrowa Górn. m. Będzin Bobrowniki Gołonog Łosień Łagisza Ożarowice Strzemieszyce Ząbkowice
4. Cieszyn		3. Cieszyn	m. Cieszyn Goleszów Kończyce W. Pastwiska Ogrodzona Pogwizdów Puńców
		4. Skoczów	m. Skoczów Brenna Dębowiec Górki Skoczów Wieś
		5. Zebrzydowice	Zebrzydowice Pruchna
		6. Wisła	Wisła Istebna Jaworzynka Koniaków Ustroń
5. Gliwice	5. Gliwice		m. Gliwice Łabędy Ostropa Rudziniec Sośnicowice Szywałd
6. Zabrze			m. Zabrze Kończyce Makoszowy Mikulczyce Pawłów Ruda
		7. Toszek	m. Toszek Toszek Wieś Kamieniec Łubie Pławniowice m. Pyskowice Tworóg Wielowieś
6. Głąbczyce		8. Głąbczyce	m. Głąbczyce Głąbczyce Wś. Baworów Klisino Mokre Lysowice Władzienin Zubrzyce
		9. Kietrz	m. Kietrz Kietrz Wieś Branice Baworów Wś. Pilszcz
7. Grodków		10. Grodków	m. Grodków Grodków Wieś Kopice Andrzejów Książyce Kubinów
8. Katowice	7. Katowice		m. Katowice Mała Dąbrówka Wełnowiec Piotrowice Panewnik
	8. Chorzów		m. Chorzow m. Świętochłowice Lipiny Łagiewniki
	9. Siemianowice		m. Siemianowice Michałkowice Bańgów Przełajka
	10. Nowy Bytom		Nowy Bytom Chropaczów Godula Orzegów

L. p. Powiat	L. p. Oddział	L. p. Inst. Zast.	zakres teryt. Miasta i Gm. zb.
			Bykowina Bielszowice Halemba Kochłowice Nowa Wieś
	11. Mysłowice		m. Mysłowice Szopienice Janów Imielin Chełm Kosztowy Wesoła z. gm. zb. Murcki
9. Kluczborek		11. Kluczborek	m. Kluczborek m. Wołczyn Byczyna Jaśkowice Krzywiczyny Ligota Zamecka Łowkowice Skałągi Smardy Dolne Wierzbica Polska
10. Koźle		12. Koźle	m. Koźle Birawa Blachownia Cerkiew Polska Ciski Gościęcin Kędzierzyn Kłodnica Pawłowice Reńska Wieś Większyce
11. Lubliniec		13. Lubliniec	m. Lubliniec Kochcice Koszęcin Boronow Kalety Lisów Lubsza Pawonków Sadów Woźniki
		14. Dobrodzień	m. Dobrodzień Ciasno Łagiewniki M. Sieraków Szymrowice
12. Niemodlin		15. Niemodlin	m. Niemodlin Dąbrowa Fyrląd Grasz Grebin Łambinowice Szurgoszcz Tułowice
13. Nysa	12. Nysa		m. Nysa Goswin Izdebka Jasienica Dol. Kępnica Nowaki Ścinawa Złotopol m. Odmuchów Odmuchów Wieś Kamiennik Maciejkowice

L. p. Powiat	L. p. Oddział	L. p. Inst. Zast.	zakres teryt. Miasta i Gm. zb.
		16. Paczków	m. Paczków Łąka Meszno Skałka Siemiałowice Stary Paczków
		17. Głuchołazy	m. Głuchołazy Borkowice Nowy Las
14. Olesno		18. Olesno	m. Olesno Bogacica Borki W. Lasowice M. Lasowice W. Sternalice Wysoka Zębowice
		19. Gorzów	m. Gorzów Kościeliska Kozłowice Zdziechowice
15. Opole	13. Opole		m. Opole Czarnowąsy Chrząsty Dobrzyń Gosławice Groszowice Wojtowa Wieś Wrzoski Komprachcice Nowa Wieś Opol.
		20. Chrapkowice	Chrapkowice Pruszków Tarnów
		21. Pokój	Pokój Ozimek Kupy Ługniany Dąbrówka Dolna Popielów Turawa Zagwiździe
16. Prądnik		22. Prądnik	m. Prądnik m. Biała Gostomia Długomosty Łącznik Lubrza Rudzica Śmieć
		23. Głogówek	m. Głogówek Biedrzychowice Kornica Racławice Strzeleczki Walce
17. Pszczyna		24. Pszczyna	m. Pszczyna Pszczyna Wieś Goczałkowice Kobiór Miedźna Suszec Pawłowice Golasowice Wisła Wielka
		25. Bieruń Stary	m. Bieruń St. Bieruń Nowy Bojszowy

L. p. Powiat	L.p. Oddział	L.p. Inst.Zast.	zakres teryt. Miasta i Gm. zb.
			Lędziny Urbanowice
		26. Mikołów	m. Mikołów Gardawice Murcki z wyj. gr. Wesoła Łaziska G. Łaziska Śr. Orzesze Podlesie Śmiłowice Tychy Wyry
18. Racibórz	14. Racibórz		m. Racibórz Chałupki Chrzanowice Krzyżanowice Karwarz Polski Markowice Piotrowice Rudnik
		27. Racib. Kuźnia	Raciborska Kuźnia Łubowice Rudy
19. Rybnik	15. Rybnik		m. Rybnik m. Zory Zory Wieś Chwałowice Bełk Boguszowice Jankowice Rybn. Jejkowice Leszczyny Wielopole Niedobczyce
		28. Knurów	Knurów Chudów Czerwionka Dębieńsko Wilcza
		29. Rydułtowy	Rydułtowy Czernica Łyski Lubomia Pogrzebień Pszów
		30. Wodzisław	m. Wodzisław Wodzisław Wieś Bełsznica Godów Korzyce Jastrzębie Zdrój Marklowice Połomia Radlin
20. Strzelce		31. Strzelce	m. Strzelce m. Leśnica m. Ujazd Błotnica Gogolin I Gogolin II Góra św. Anny Imielnica Izbicko Odmęt Szymiszowice Zdzieszowice Zimna Wódka
		32. Zawadzkie	Zawadzkie Kielcza Stawiszcze W.
21. Tarn. Góry		33. Tarn. Góry	m. Tarn. Góry Bobrowniki Boruszowice Miasteczko Śl. Świerklaniec Strzybnica
22. Zawiercie	16. Zawiercie		m. Zawiercie Mierzęcice Mrzygłód Kromołów Myszków Kokitno Szl. Poręba Mrzygł. Pińczyce Siewierz Włodowice
		34. Żarki	Żarki Koziegłowy Koziegłówki Niegowa Poraj Rudnik W.
23. Biała		35. Oświęcim m.	zost. ustalony
		36. Kęty	zost. ustalony

327.

MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. I. OOg. 3609/6

Warszawa, dnia 17 maja 1946 r.

w sprawie korespondencji z Konsulatami polskimi za granicą.

Do

Urzędów Wojewódzkich (wszystkich)
i Zarządów Miejskich m. st. Warszawy
i m. Łodzi.

Przesyłanie korespondencji do poszczególnych konsulatów R. P. za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych absorbuje niepotrzebnie aparat urzędowy tego Ministerstwa i nie przyśpiesza biegu korespondencji.

W związku z tym Ministerstwo Spraw Zagranicznych wydało do wszystkich urzędów konsularnych R. P. za granicą okólnik Nr. 5 z dnia 29. IX. 1945 r. Nr. K. I. 522, w którym zleciło urzędom konsularnym:

a) korespondencję w sprawach indywidualnych, polegających na wykonaniu obowiązujących przepisów, przeprowadzać bezpośrednio z polskimi władzami, urzędami i instytucjami publicznymi w kraju jak również ze stronami zamieszkałymi w kraju.

b) w sprawach zasadniczych i ogólnych zwracać się tylko do M. S. Z.

Podając powyższe do wiadomości, zarządzam:

1) Wszelka korespondencja w sprawach indywidualnych, w sprawach osób, zamieszkałych za granicą, zaginionych, poszukiwań w sprawach wystawiania i legalizacji akt stanu cywilnego i t. p., winna być kierowana *bezpośrednio* do właściwych polskich urzędów konsularnych za granicą.

W wypadkach wyjątkowych, gdy będą do przesłania ważne dokumenty, korespondencję tego rodzaju można kierować za pośrednictwem M. S. Z.

2) W sprawach zasadniczych i ogólnych podległe mi urzędy mogą się zwracać do konsulatów tylko za pośrednictwem Min. Spraw Zagranicznych.

W załączeniu przesyłam wykazy polskich urzędów konsularnych za granicą, w celu podania ich do wiadomości władzom i urzędom podległym.

W wypadku otrzymania z konsulatu listu z uwagą, aby odpowiedź kierować za pośrednictwem Min. Spraw

Zagranicznych, co może mieć miejsce w razie braku normalnej komunikacji pocztowej między Polską a krajem urzędowania placówki konsularnej — należy odpowiedź w postaci całkowicie przygotowanej do wysyłki, to znaczy umieszczoną w kopercie zaadresowanej do właściwego konsulatu, przesłać do Min. Spraw. Zagranicznych ekspedyt kurierski — Warszawa, Al. Szucha Nr. 23.

Przy korespondencji pocztowej należy adresować:

do krajów słowiańskich — po polsku
Ambasada Polska w . . . .
Poselstwo Polskie w . . . .
Konsulat Polski w . . . .

do krajów anglosaskich — po angielsku
Polish Embassy . . . .
Polish Legation . . . .
Polish Consulate . . . .

do krajów pozostałych — po francusku
L'Ambasade de Pologne à . . . . .
Legation de Pologne à . . . . . .
Consulat de Pologne à . . . . . .

W miarę uzyskiwania adresów nowych placówek konsularnych z Min. Spraw Zagranicznych, będą one podawane Ob. Ob. Wojewodom do wiadomości.

(—) Dr. Wł. Kiernik
Minister.

Załącznik.

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH
Wydział Ogólny (K. I)
L. I.-421 a

Kwiecień 1946 r.

KOMUNIKAT Nr 20.

(II-gie wydanie)

Wykaz polskich Urzędów Konsularnych za granicą.

AUSTRIA	
Wydział Konsularny Poselstwa w Wiedniu	— w przygot. do wyjazdu.
BELGIA	
Konsulat Generalny w Brukseli i w Antwerpji	— Bruxelles, 13 rue de Florence Anwers (Belgique) 40 Av. d'Amerique.
BRAZYLIA	
Wydział Konsularny Poselstwa w Rio de Janeiro Konsulat Generalny w Kurytybie wicekonsulat w Sao-Paulo.	— w przygot. do wyjazdu.
BUŁGARIA	
Wydział Konsularny Poselstwa w Sofji	— Sofja (Bulgarie) Car Krum 46.
CHINY	
Wydział Konsularny Poselstwa w Czunkingu	— w drodze.
CZECHOSŁOWACJA	
Wydział Konsularny Poselstwa w Pradze	— Praha, III, Valdstuńska c. 8.
DANIA	
Wydział Konsularny Poselstwa w Kopenhadze	— COPENHAGNE (Danemark). Palaegade 6.
EGIPT	
Wydział Konsularny Poselstwa w Kairze (w okrese letnim urzęduje w Aleksandrji)	— Le Caire (Egypte) 13 SH Gabalaya. Zamolek.
FINLANDIA	
Wydział Konsularny Poselstwa w Helsinkach	— Helsinki (Finlande).
FRANCJA	
Konsulat Generalny w Paryżu	— Paris VIII-e, 31 rue Jean Goujon.
„ „ w Lille	— Lille, 45 Bouleward Carnot.
„ „ w Marsylii	— Marseille 2, Place Felix Baret.
„ w Strassburgu	—Strassburg 10, Rue du General de Castelnau.
„ w Tuluzie	— Toulouse.
„ w Lyonie	— Lyon 6, Quai General Sarail.
„ w Algierze	— Alger Bld. Carnot 13.
„ Honorowy w Nicei	— Nice 22, Rue Verdi.
HOLANDIA	
Konsulat Generalny w Amsterdamie	— Amsterdam (czasowo: Haga, Alexanderstraat 25).
IRAK	
Wydział Konsularny Poselstwa w Teheranie	— Teheran (Perse).
JUGOSŁAWIA	
Wydział Konsularny Ambasady w Belgradzie	— Beograd, ullilosa Velikog 2
KANADA	
Wydział Konsularny Poselstwa w Ottawie Konsulat w Montrealu „ w Winnipegu	— w drodze.
LUXEMBURG	
Konsulat Honorowy w Luksemburgu	— Luxembourg.
MEKSYK	
Wydział Konsularny Poselstwa w Meksyku	— Mexike, D. W.
NIEMCY	
Wydział Konsularny Misji Wojskowej w Berlinie	— Berlin, Schluterstrasse 42.

NORWEGIA	
Wydział Konsularny Poselstwa w Oslo	— Oslo, (Norvége).
PALESTYNA	
Konsulat Generalny w Jerozolimie	— Jerusalem Katamon, former Aouny Dejany House
„ „ w Tel-Avivie	— Tel-Aviv (Palestine).
RUMUNIA	
Wydział Konsularny Ambasady w Bukareszcie	— Bucuresti (Roumanie).
STAN. ZJEDNOCZ. AMERYKI PÓŁN.	
Konsulat Generalny w New-Jorku	— New-Jork 21 N. Y. 149/151, East 67 th Street.
„ „ w Chicago	— Chicago 4 E Cedar Street.
„ w Detroit	— Detroit U. S. A. 26 Mich.
„ w Pittsburgu	— Pittsburgh, Pensylvania, USA.
SZWAJCARIA	
Wydział Konsularny Poselstwa w Bernie	— Bern, Thunstrasse 21.
SZWECJA	
Wydział Konsularny Poselstwa w Sztokholmie	— Stockholm, Karlavagen 71.
TURCJA	
Wydział Konsularny Ambasady w Ankarze	— Ankara (Turquie).
Konsulat Generalny w Stambule	— Istanbul „
WIELKA BRYTANIA	
Konsulat Generalny w Londynie	— London W 1, 6 Devonshire Str.
„ w Glasgow	— Glasgow (Grande Bretagne).
WŁOCHY	
Wydział Konsularny Ambasady w Rzymie	— Roma, Via Virgilio 44.
Konsulat Generalny w Mediolanie	— Milano, Piazza Fontana 5, Albergo Commercio.
Z. S. R. R.	
Wydział Konsularny w Moskwie	— Moskwa, Aleksieja Tołstoja 30.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
L. Og. Org. 28/a/42/46 Katowice, dnia 8 czerwca 1946 r.

w sprawie korespondencji z konsulatami polskimi za granicą.

Ob. Ob. Naczelnikom Wydziałów Urzędu Wojewódzkiego.
Ob. Ob. Starostom Powiatowym i Grodzkim
Ob. Ob. Prezydentom miast wydzielonych (wszystkim).

Udzielam do wiadomości i stosowania się reskrypt Ministerstwa Administracji Publicznej z 17 maja br. L. dz. I. O. Og. 3609/6 w sprawie korespodencji z Konsulatami polskimi za granicą, jakoteż wykaz polskich urzędów konsularnych.

Reskrypt ten stosowany być winien również przez władze administracyjne na terenie ziem odzyskanych, ponieważ opiera się na zarządzeniu Ministerstwa Spraw Zagranicznych z 29. IX. 1945 r. N. K. I. 522 (okólnik 4—5) i jest uzupełnieniem zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20 października 1945 r. Nr. BM. A. I-b/11. (okólnik Nr. 61) podanego do wiadomości podległych mi urzędów reskryptem tutejszym z 4 grudnia 1945 r. L. dz. Og. 42/d)2/45, zwraca się uwagę, że na terenie b. Rzeszy Niemieckiej nie ma polskich urzędów Konsularnych, wobec czego pisma urzędowe, dotyczące tego terenu, kierować należy nadal do Ministerstwa Spraw Zagranicznych za pośrednictwem Wydziału Ogólnego Urzędu Wojewódzkiego.

W o j e w o d a
wz. (—) Płk. Ziętek. Wicewojewoda

328.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Komunikacyjny
Nr. Kom. 31/19. Katowice, dnia 30 marca 1946 r.

w sprawie rejestracji rowerów.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi
Prezydenci Miast.

W ślad za zarządzeniem Wojewody z dnia 21. VIII. 1945 r. Nr. Kom. rd/1/6/45 w sprawie przedmiotowej Urząd Wojewódzki dodatkowo wyjaśnia co następuje:

Do czasu definitywnego uregulowania rejestracji rowerów oraz dostarczenia tabliczek rowerowych przez Ministerstwo Komunikacji, zarządy gmin rejestrują rowery tylko jeden raz, niezależnie od tego jak długo potrwa okres prowizoryczny.

Wpływy z opłat rejestracyjnych zarachowują zarządy gmin na konto sum przechodnich i lokują je w państwowych lub komunalnych instytucjach finansowych. Z chwilą otrzymania ostatecznych wytycznych w sprawie zarachowania tych opłat, część z nich przekażą zarządy gmin czekiem przelewowym na wskazane konto Skarbu Państwa, a resztę przeksięgują na własne dochody budżetowe.

W o j e w o d a
wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski ogłasza

PRZETARG PUBLICZNY

na roboty malarskie w gmachu Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach przy ul. Jagiellońskiej.

Termin składania ofert upływa **8-go lipca 1946 r.**, godz. 13.00 w Urzędzie Wojewódzkim, pok. 514.

Podkładki ofertowe można nabywać codziennie w godz. urzędowych w Urzędzie Wojewódzkim (pokój 538 IV p.).

Bliższe szczegóły na tablicy urzędowej Wydziału Odbudowy.

Za Wojewodę:
(—) Inż. Roman Maryniarczyk. Naczelnik Wydziału

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski, Wydział Odbudowy, rozpisał

PRZETARG NIEOGRANICZONY

na wykonanie dalszych robót zabezpieczających w budynku gimnazjum w Leśnicy powiat Strzelecki.

Termin składania ofert upływa dnia *18 lipca b. r.* o godz. 12-ej. Szczegóły ogłasza się na tablicy w Urzędzie Wojewódzkim. IV p.

ZAWIADOMIENIE O PRZETARGU PUBLICZNYM.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski, Wydział Odbudowy rozpisuje przetarg publiczny na wykonanie instalacji światła elektrycznego, instalacji dzwonkowej i sygnalizacyjnej, instalacji piorunochronów w „Gospodzie Polskiej“ w Katowicach przy ul. Jagiellońskiej z terminem otwarcia na dzień 30. VII. 1946 r.

Ślepe kosztorysy są do nabycia w Urzędzie Wojewódzkim Śląsko-Dąbrowskim, pokój nr 538 IV p. w cenie zł 50.—.

Bliższe szczegóły na tablicy urzędowej Wydziału Odbudowy.

Za Wojewodę: inż. R. Maryniarczyk, Nacz. Wydz.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski rozpisuje

PRZETARG PUBLICZNY

na wykonanie 700 czapek służbowych dla służby drogowej.

Oferty należy składać w zalakowanych kopertach, zaopatrzonych napisem: „przetarg na czapki“ w terminie do dnia 65 sierpnia br. do godz. 12-tej w kancelarii Wydziału Komunikactyjnego, gmach Urzędu Wojewódzkiego, pokój Nr 5186 w Katowicach.

Otwarcie ofert nastąpi w tym samym dniu o godz. 12.15.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie prawo wyboru oferenta, niezależnie od wysokości sumy oferowanej oraz unieważnienia przetargu w całości lub w części bezpodania powodu.

Do ofert należy dołączyć dowód na wpłacone wadium w wysokości 7% oferowanej sumy.

Formularze ofertowe można nabywać w kancelarii Wydziału Komunikacyjnego, gmach Urzędu Wojewódzkiego, pokój 518 w Katowicach.

Za Wojewodę:
(—) Dr Kaufman, Naczelnik Wydziału Komunikacyjnego.

WZMIANKA O PRZETARGU.

Wojewódzki Urząd Ziemski — Wydział Wodno-Melioracyjny w Katowicach, ogłasza przetarg nieograniczony na wykonanie robót regulacyjnych na rzece Czarnej Przemszy w Będzinie na ogólnej długości 0,550 km obejmujący około 12.000 m³ wykopów, około 4.000 m² bruku z kamienia łamanego 0,25 m grubości z zalaniem cementem, jednego stopnia betonowego, dokończeniem śluzy zastawkowej itp.

Podkładki ofertowe jak ślepy kosztorys, warunki wykonania robót itp. otrzymać można w Wojewódzkim Urzędzie Ziemskim w Katowicach, ul. Dąbrówki 9, pokój 321, jakoteż tamże zaznajomić się można z planami projektu robót. —

Termin składania ofert: 3 sierpnia 1946 r. godz. 10-ta rano. —

Zastrzega się swobodny wybór oferentów, prawo zwiększenia lub zmniejszenia ilości robót, tudzież podziału robót między oferentów, w końcu prawo unieważnienia przetargu w całości lub częściowo bez podania przyczyn.

OGŁOSZENIE PRZETARGU.

Powiatowy Zarząd Drogowy w Niemodlinie ogłasza przetarg nieograniczony na przebudowę nawierzchni typu Makadam bitumiczny na drodze wojewódzkiej Brzeg—Prądnik w km 27.800—28.300.

Przetarg odbędzie się w **dniu 12. 7. 1946 r.** o godz 10.00 przed południem w biurze Powiatowego Zarządu Drogowego w Niemodlinie, ul. Opolska Nr. 15, w którym zainteresowani mogą nabyć formularze ofertowe.

Kierownik P. Z. D. w Niemodlinie.

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się Legitymację wystawioną przez Urząd Wojewódzki w Katowicach na nazwisko Janicka Teodorja, Katowice. 68

Unieważnia się legitymację nauczycielską wydaną przez Inspektorat Szkolny Chorzów na nazwisko Janina Stybuska, Chorzów. 70

Unieważnia się zgubioną Kartę ewidencyjną pojazdu mechanicznego „Oppeln“ Nr rejestr. C — 72642 i prawo jazdy na nazwisko Dzikowski Stanisław. 77

Unieważnia się skradzioną Legitymację służbową Nr H—105, wyst. przez Urząd Wojew. na nazwisko Helena Hosakiewicz, Katowice. 72

Unieważnia się zgubione zaświadczenie rejestracyjne motocykla „Wictoria“ Nr Pr. 66424, wyst. przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach na Śl. Zakł. Elektryczne w Katowicach. 73

Unieważnia się zgubione prawo jazdy samoch. wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach na nazwisko Bachus Leopold, zam. w Katowicach, Graniczna 5. 75

Od zawartej 22 maja 1946 r. ze Stefanem Gardą Wiechem spółki „Pierwsza introligatornia w Gliwicach“ odstąpiłem i za zobowiązana Spółki nie biorę żadnej odpowiedzialności. (—) Wojciech Tabor. 76

Unieważnia się zgubione zaświadczenie na samochód osobowy marki „Citronen“ Nr Pr. 6583, wydane przez Okręgowy Urząd Samochodowy, Katowice, na Wydz. Powiatowy w Prądniku 71

Unieważnia się skradzoną Kartę ewidencyjną samochodu ciżarowego „Gaz“ Nr rejestr. C—66075, Nr silnika 387272, Nr podw. 700014, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice, na Państwową Komunikację Samochodową, Stacja Nr 14 w Paczkowie.

Unieważnia się zgubioną legitymację wydaną przez CUentr. Zarząd Przemysłu Węglowego na nazwisko Osiecka Małgorzata, Katowice, Raciborska 18. 82

Unieważnia się zgubioną Kartę ewidencyjną samochodu „Chevrolt“ Nr rejestr. C—74120, wystaw. przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach na Państwowe Zakłady Samochodowe Gliwice. 83

Unieważnia się zgubioną Kartę rozpoznawczą, Legitymację pocztową wydaną w Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Katowicach, Zaświadczenie rejestracyjne Rejonowej Komendy Uzupełnień Nr 3513 w Nowym Targu oraz drugie z Nysy, Kartę przesiedleńczą z P. U. R. Nowy Targ, Protokół zdawczo-odbiorczy wydany przez Urząd Ziemski Grodków oraz Dowód nadania gospodarstwa przez P. U. R. Grodków na nazwisko Galik Kazimierz, zamieszkały w Głębince, gmina Kopice, pow. Grodków. 97

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJE: Dr. Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA: Roczna 360,— zł, półroczna 180,— zł, kwartalna 90,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 4.— zł. druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 2 zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 20 zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 20,— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1, (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego). Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54

R 17103